

ТЕОС

ВИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ
5 ЧАСТ

Битката за Родения

Част 5

В този брой на Теос се проучва подробно идентичността на Светия Дух.

По тази важна тема са ни били предоставени съвети. Казва ни се, че „мълчанието е златно“ при обсъждането „природата“ на Духа, т. е. в областта на въпроса **какво** е той.

„За нас не е важно да можем да определим точно **какво** е Светият Дух. Христос ни казва, че Духът е Утешителят, „Духът на истината, който произлиза от Отца.“ *Деяния на апостолите*, Гл. 5, Параграф 11, 1911 г.; И в писмо до брат Чапман от 11 юни 1891 г; *Издание на ръкописи*, том 14, № 1107

„**Природата** на Светия Дух е тайна. Хората не могат да я обяснят, защото Господ не

им я е разкрил. ... По отношение на такива тайни, които са твърде дълбоки за човешкото разбиране, мълчанието е златно. „*Деяния на апостолите*, Гл. 5, Параграф 122

Но трябва да знаем **кой** е Светият Дух. Вечната ни съдба зависи от това на кого се кланяме. Случаят с погрешната идентичност тук ще се окаже смъртоносен. Ще се покланяме ли на Агнето или несъзнателно ще се поклоним на изглеждащия като агне Звяр?

Писанието ясно разкрива Божия Дух с личностни понятия и с черти и качества, които са отчетливо индивидуални. За Духа се казва, че

Познава Божиите неща (1 Кор. 2:11)

Изследва сърцата ни (1 Кор. 2:10)

Говори ни (Деяния 1:16; 8:29; Откр. 2:7)

Учи ни (Лука 12:12; Йоан 14:26)

Насочва ни (Деяния 8:29; 11:12; 16:6; 10:20)

Ръководи (Йоан 16:13)

Чува (Йоан 16:13)

Помага (Римл. 8:26)

Измива, оправдава, освещава (1 Кор. 6:11)

Стене и ходатайства за нас (Римл. 8:26)

Свидетелства ни (Деяния 20:23; Евр. 10:15)

Укорява, осъжда (Йоан 16:8)

Застъпва се (Римл. 8:26)

Натъжава се (Еф. 4:30)

Бива охулван (Марко 3:29)

Библията разкрива, че човешкият дух има същите атрибути. Може да

Разбира (Йов 20:3)

Изследва (Пс. 20:27)

Говори (1 Кор. 14:2)

Общува (Пс. 77:6)

Свидетелства (Римл. 8:16)

Подтиква (Принуждава) (Йов 32:18)

Се радва (Лука 1:47)

Прославя Бога (1 Кор. 6:20)

Се моли, благославя (1 Кор. 14:14, 16)

Възприема (Марко 2:8)

Въздиша дълбоко (Марко 8:12)

Се прекланя (Йоан 4:24)

Бъде измерван (Йоан 3:34)

Бъде нараняван (Пр. 18:14)

Ревнува (Числа 5:14)

Бъде верен (Пр. 11:13)

Бъде тих (1 Петр. 3:4)

Изпитва тежест, мъка, скръб, тъга (Ис. 61:3; Изх. 6:9; 1 Царе 1:15; 3 Царе 5:21; Йов 21:4)

Наистина не е изненадващо, че и Божият Дух, и духът на човека споделят едни и същи личностни качества, защото човекът е създаден „по образ на Бога“. Човешкият дух се нарича още „сърцето на човека“ (1 Кор. 2:9), „вътрешният човек“ (Еф. 3:16; Римл. 7:22; 2 Кор. 4:16). Човешкият дух е „отвътре“ (Зах. 12:1; Пс 43:4; Ис. 26:9), „в средата на тялото ми“ (Дан. 7:15). Той се „обновява по образа“ на нашия Създател, докато „облечем новия“ човек (Кол. 3:9). Този вътрешен човешки дух на ума е в контраст с „външния човек“, „стария човек“ на плътта, физическото човешко тяло.

„Човекът трябваше да носи Божия образ, както във външното изражение, така и в характер.“ *Патриарси и пророци*, Гл. 2, Параграф 5

Но духът на човека не е Божият Дух, защото „сами-

ят Дух свидетелства с нашия дух“ (Римл. 8:16). По този начин човешкият дух е център на мислите, чувствата и волята на човека; именно там Божият Дух действа, за да обнови духа на нашия ум (Еф. 4:23).

Също така Божият Дух и духът на човека се наричат „дихание на живота“. Без духа умира тялото. Но той самият не може да функционира без тялото „защото тялото без дух е мъртво“ (Яков 2:26). Духът на човека при смъртта се връща при Бога, за да бъде съхраняван там до възкресението.

„Духът, характерът на човека, се връща при Бога, за да бъде съхраняван. При възкресението всеки човек ще има собствения си характер.“ (АБК, Том 6, стр. 1093).

Духът на човека няма самостоятелно съществуване като отделно живо същество. Жива, мислеца душа може да съществува само когато духът, гъхът на живота, обитава вътре в тялото. Духът е „софтуерът“, който работи в „хардуера“ на тялото. Затова няма видимо описание на човешкия дух; никога не се казва, че той има форма или тяло.

По подобен начин много текстове описват Божия Дух с конкретни безлични понятия. Например **Светият Дух се проявява като**

Дар (Деяния 10:45; 1 Тим. 4:14)

Гълъб (Мат. 3:16)

Вятър (Деяния 2:2; Йоан 3:8), който е направен да духа върху нас (Йоан 20:22)

Масло (Пс. 45:6; Деяния 10:38; Мат. 25:1-10), което се излива (Деяния 2:4, 17, 33), над всяка плът (Йоан 2:28)

Бога (Йоан 4:14), която можем да пием (Йоан 7:37-39)

Огън (Деяния 2:3), който може да бъде угасен (1 Сол. 5:19)

Думи (Йоан 6:63)

В допълнение към това, Духът на Бога

Е живот (Римл. 8:10)

Може да **бъде поставян в нас** (Ис. 63:11)

Може да бъде **разпалван в нас** (2 Тим. 1:6)

Може да ни **изпълва** (Еф. 5:18)

Да ни **обновява** (Тим 3:5)

Да бъде **пръскан в сърцата ни** (Римл. 5:5)

Но реалността на Духа е неоспорима. Светият Дух съществува, мощен е и упражнява лично въздействие в живота на хората. И все пак, съществува истинска несигурност за мнозина относно идентичността на Духа. **Това** просто Божият Дух ли е или **той** е Бог Дух?

Сред ранните адвентисти е имало ясен консенсус по тази тема. Повече от 40 години те проповядвали последователно вярата, че Божият Дух е Божието присъствие и сила, както е посочено в Псалм 139. Джеймс Уайт формулира това, а Урия Смит го пропагандира в оригиналните *Основни принципи*, публикувани за първи път в дебютния брой от 1874 г. на *Знамения на времето*.

След като в Принцип номер 2 се споменава накратко, че Светият Дух е присъствието (представител) на Бога, се продължава с истината за Христос като посредник на Отец при сътворението, че после е взел семето на Авраам, за да обитава сред хората, умирайки за нас на кръста и че сега е

единственият ни посредник в небесното светилище, където ни изкупва със собствената Си кръв, което е последната част от делото Му като свещеник.

Принцип 3 се отнася за възхновенето на Светото писание; 4-ти се занимава с наредбата за кръщението чрез потапяне в памет на възкресението на Христос; 5-ти изповядва необходимостта от новорождение и т.н. и т.н.

Смисълът на това е, че няма допълнително разяснение за Светия Дух като трети член на Божеството; разяснение различно от споменатото в първия принцип - че единственият Бог присъства навсякъде чрез Своя

представител, Светия Дух.

Тази вяра наистина се е поддържала „с голямо еднородие“ от църквата в продължение на много десетилетия. Само няколко месеца след появата на Основните принципи в *Знамения*, Джеймс Уайт написал редакторско разширение на това вярване, озаглавявайки го „Духът на Христос в пророците.“

„Духът на Христос вдъхновявал пророците от предишните епохи.“

„Духът на Христос бил в Енох.“

„Христовият Дух свидетелствал чрез Мойсей, че като пророк или учител Христос трябва да бъде като него самия. Следователно хората на нашето време, които се стремят да покажат широк контраст между учението на Мойсей и това на Божия Син, не са в **Христовия ум** в това отношение.“

- **Ангелът, който вървял пред тях**, Изх. 23:20, 21, 23; 14:19; 32:34; 33:2, 14; Числа 20:16; Ис. Навин 5:13, 14; Деяния 7:37, 38 бил Господ Исус Христос.“ „Защото моето име е в Него.“ Такъв език може да бъде приложен само за Божия Син. „Този [Мойсей] е, който бил в църквата в пустинята с ангела [Христос], който му говори [на Мойсей] на Синайската планина...“

„Военачалникът на Господното войнство е ръководител на ангелите, или архангелът от Юда 9-ти стих, и Той е самият Господ в 1 Сол. 4:16“. Михаил и Неговите ангели“

„Духът на Христос бил в Авел.“

„Духът на Христос бил в Даниил“

„Духът на Христос бил в Исая“

След това Джеймс отбелязва как точно този „Дух на Христос“ е гаден на пророците. Той започва с Даниил 10-та глава.

„И чух човешки глас между бреговете на Улай, който се обади и каза: Гавраиле, направи този човек да разбере видението.“ Тази заповед към Гавриил да даде указания на пророк Даниил идва от Михаил, тъй като никой друг не се е придържал към него във връзка с пророческите въпроси. Следователно **Михаил**, или **Божият Син**, който е **получил великите пророчески неща от Отца**, ги е показал на ангел Гавриил със заповедта да ги **разкрие на пророк Даниил**.“

„Има поразително сходство в начина, по който е дадено пророчеството на тази книга в еврейската епоха и в начина, по който е дадена последната книга от Новия Завет, в християнската епоха. Книгата Откровение започва по този начин: „**Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде**, за да покаже на слугите си нещата, които скоро трябва да се случат; а **Той изпрати и означил това чрез своя ангел до слугата си Йоан**“ (1:1). Те дошли **от Отца към Сина** и в двата случая те били **показани на ангелите чрез Сина**“, за да бъдат разкрити **от тях на Даниил и на Йоан**, в полза на Божиите слуги. Целта на едната книга била да покаже **„какво ще бъде в последния ден“** (Дан. 2:28), а целта на другата е да покаже **„нещата, които скоро трябва да се осъществят“** (Откр. 1:1).

Той завършва, като цитира Еф. 2:11-19, за да гемон-

FUNDAMENTAL PRINCIPLES.

In presenting to the public this synopsis of our faith, we wish to have it distinctly understood that we have no articles of faith, creed, or discipline, aside from the Bible. We do not put forth this as having any authority with our people, nor is it designed to secure uniformity among them, as a system of faith, but is a brief statement of what is, and has been, with great unanimity, held by them. We often find it necessary to meet inquiries on this subject, and sometimes to correct false statements circulated against us, and to remove erroneous impressions which have obtained with those who have not had an opportunity to become acquainted with our faith and practice. Our only object is to meet this necessity.

As Seventh-day Adventists, we desire simply that our position shall be understood; and we are the more solicitous for this because there are many who call themselves Adventists, who hold views with which we can have no sympathy, some of which, we think, are subversive of the plainest and most important principles set forth in the word of God.

As compared with other Adventists, Seventh-day Adventists differ from one class in believing in the unconscious state of the dead, and the final destruction of the unrepentant wicked; from another, in believing in the perpetuity of the law of

God, as summarily contained in the ten commandments, in the operation of the Holy Spirit in the church, and in setting no times for the advent to occur; from all, in the observance of the seventh day of the week as the Sabbath of the Lord, and in many applications of the prophetic scriptures.

With these remarks, we ask the attention of the reader to the following propositions which aim to be a concise statement of the more prominent features of our faith.

1. That there is one God, a personal, spiritual being, the creator of all things, omnipotent, omniscient, and eternal, infinite in wisdom, holiness, justice, goodness, truth, and mercy; unchangeable, and everywhere present by his representative, the Holy Spirit. Ps. 139 : 7.

2. That there is one Lord Jesus Christ, the Son of the Eternal Father, the one by

стрира, че пророците и от Стария и Новия завет, както и апостолите са били обединени в „един нов човек“ от същия Дух, Духа на Христос. „Защото **чрез него [Христос]** и ние, [езичниците и евреите] имаме **гостъп чрез един Дух** при Отца.“ (скобите са в оригинала).

След Конференцията от 1888 г. през 1890 г. Елет Уагонър публикувал презентационните си бележки по формата на книга, наречена „Христос и Неговата правда“. По време на дискусията си за единството на Христос с Неговия Отец, Уагонър коментирал относно Техния Дух.

„И накрая, ние познаваме Божественото единство на Отца и Сина от факта, че и двамата имат **един и същи Дух**. Павел, след като казва, че тези, които са плътски, не могат да угодят на Бога, продължава: „Но вие не сте в плътта, а в Духа, ако Божият Дух живее във вас. Ако някой няма Духа на Христос, той не е негов“ (Римл. 8:9). Тук откриваме, че Светият Дух е **едновременно и Божият Дух, и Христовият Дух**.“ *Христос и Неговата правда*, Гл. Сътворено същество ли е Христос, Параграф 8

В *Знамения на времето* от 4-ти октомври 1889 г. се появява коментар от редакционния екип по темата за Светия Дух и ангелите. По това време имало някои, които поддържали представата, че Светият Дух всъщност е службата на ангели, които са „служещи духове“.

К. П. Болман писал в отговор на това:

„Това, че Божият Дух е съществувал преди творението и е бил ефективен участник в творението, се вижда от Бит.

1:2, а също и от Пс. 104:30. Тези текстове със сигурност учат, че Божият Дух е деликатната сила, с която са създадени всички неща; следователно той трябва да е съществувал преди ангелите, и с тази сила те трябва да са били създадени, както и всички други *творения* [с наклонен шрифт в оригинала]. Естествено от Йов 38:4-7 разбираме, че ангелите са съществували преди създаването на тази земя, но това не отслабва и в най-малка степен силата на казаното, защото, както ще бъде видно сега, Писанията ясно учат, че самите ангели са създадени същества. Те са създадени от Божия Син чрез силата на божествения Дух; това знаем от Колосяни 1:16 и 17 и от Ез. 28:15, като последният текст изрично посочва, че Сатана е създаден.“

The Signs of the Times.

“Can ye not discern the signs of the times?”

EDITORS,

E. J. WAGGONER, M. C. WILCOX, C. P. BOLLMAN.

SPECIAL CONTRIBUTORS,

ALONZO T. JONES, S. N. HASKELL.

„Това, че Божият Дух е **съществена част от Бога** и затова е необходимо да е божествен, е ясно показано от 1 Кор. 2:11, където по един определен начин се учи, че божественият Дух е също толкова част от Бога, колкото и човешкият дух от човека. Апостолът казва: „Кой човек знае нещата у човека, освен духа на човека, който е в него? Също така никой не знае Божиите неща, освен Божият Дух.“ Този текст показва интимната връзка между Бог и Духа, която не може да бъде разбрана от ангелите, защото за тях четем (1 Петр. 1:12), че има някои неща, **които те искат да разберат**, и по този

начин стихът показва ясно, че те са ограничени същества, зависещи от знания при разкриване и изследване, точно както е човекът. Само това е достатъчно, за да се изключи идеята, че те съставляват Божия Дух, който знае Божиите неща. „

„Може да се възрази обаче, че приписвайки сътворението на Духа, ние противоречим на тези писания, които приписват сътворението на Сина. Но ние не правим нищо подобно. Вярно е, че Библията приписва сътворение на Сина, но, както показахме, тя също го приписва и на Духа; [може би те са едно и също] ние следователно сме ограничени до единственото заключение, а именно, **използвайки думите на един бивш редактор на този документ, че „Божият Дух е онази вдъхваща страхопочитание тайнствена сила, която произтича от престола на Вселената и която е ефикасният участник в делото на сътворението и изкуплението „, и тази сила е била насочвана от Божия Син**, чрез когото, заявява апостолът, „всички неща са били създадени, както на небето, така и на земята, видими и невидими, независимо дали са престоли, или господства, или власти, или сили; **всички неща са създадени чрез Него и за Него; и Той е преди всичко, и чрез Него всичко се сплотява**“ (Кол 1:16, 17). (коментарът в скобите е добавен)“

Елън Уайт се спряла на същия този въпрос, когато отговаряла на брат Чапман, който между другото вярвал, че „Светият Дух не е **Божият Дух, който е Христос**, а ангел Гавриил“. След като цитира Йоан 14:16-17,

тя казва:

„Това се отнася за **всеприсъствието на Христовия Дух**, наречено Утешителят.“ *Издание на ръкописи*, том 14, стр. 179 (Писмо 7, 6-11-1891)

Само три месеца по-рано Урия Смит изнесъл сутрешна проповед, в която изразил същата мисъл относно Духа.

„Наречен е **Вечният Дух**; това е дух, който е **всезнаещ и всеприсъстващ**; Духът е, Който се е движел или се е носел по лицето на водите в първите дни, когато царувал хаос и от хаоса е била изведена красотата и славата на този свят.“ *Бюлетин на Генералната конференция*, 18 март 1891 г.

През 1895 г. Елън Уайт го-развила идеята си за всеприсъстващия Христос.

„Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде на всяко място лично; ето защо, като тяхно предимство, Той трябваше да ги остави, да отиде при Своя Баща и да изпрати Светия Дух, за да бъде Негов наследник на земята. Светият Дух е **Той самият**, съблечен от персоналността на човечеството и независим от него. Той щеше да представи **Себе Си** като присъстващ на всяко място чрез Святия Си Дух, като Всеприсъстващият.“ *Издание на ръкописи*, том 14, *Ръкопис* 1084, стр. 21, 18-ти февруари 1895 г.

Тъй като Христос бил обременен от човешкото, Той не можел да бъде на всяко място лично. Следователно Той е освободил (премахнал от, съблякъл) Себе Си от Своята човешка персоналност, за да може да се представи като присъстващ на всяко място чрез Своя Дух, като Всеприсъстващ.

Изразът „Светият Дух е **Самият Той**“ е двусмислен. Дали Самият (Той) се отнася за Духа или за Христос? Следващото изречение изяснява това. Забележете местоименията. „Той (Христос) щеше да представи Себе Си (Христос) като присъстващ на всяко място чрез Неговия (Христовия) Дух.“

Когато този цитат бил включен в *Копнежът на вековете* три години по-късно, той се появил в една значително модифицирана форма:

„Светият Дух е представителят на Христос, но съблечен (освободен) от персоналността на човечеството и независим от него. Обременен от човешкото, Христос не можеше да бъде на всяко място лично. Затова бе в техен интерес Той да отиде при Отца и да изпрати Духа да бъде Негов наследник на земята. Тогава никой не би могъл да има предимство поради местоположението си или заради личния си контакт с Христос. Чрез Духа Спасителят би бил достъпен за всички. В този смисъл Той би бил по-близо до тях, отколкото ако не се беше възнесъл горе.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 73, Параграф 26

Изразът „Самият Той“ е премахнат, но Духът все още е съблечен от персоналността на човешкото естество на Христос. Ако Духът не е самият Христос, как може да бъде съблечен от нещо, което никога не е имал? Само Божият Син е взел човешко естество; само Христос можел да го съблече. Духът му е Самият Той, същата личност, същата идентичност, но освободен от Неговото човешко естество.

Копнежът на вековете има още какво да каже за Христовото присъствие.

„След възнесението си Той [Исус] трябваше да отсъства лично; но **чрез Утешителя Той все още щеше да е с тях** и те не трябваше да прекарват времето си в траур. Това искаше Сатана. Той желал да създаде впечатление на света, че те са били измамани и разочаровани; но чрез вяра те трябваше да гледат по-горе към светилището, където Исус служеше за тях; те трябваше да отворят сърцата си за **Светия Дух, Неговият представител** и да се зарадват в светлината на **присъствието Му**.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 28, Параграф 26

„Докато Исус служи в светилището горе, **Той все още е служител на църквата на земята чрез Духа Си**. Той е откъснат от видимите възприятия, но обещанието Му дадено на раздяла се изпълнява: „Ето, аз съм с вас, дори до края на света“ (Мат. 28:20), *Пак там*, Гл. 16, Параграф 37

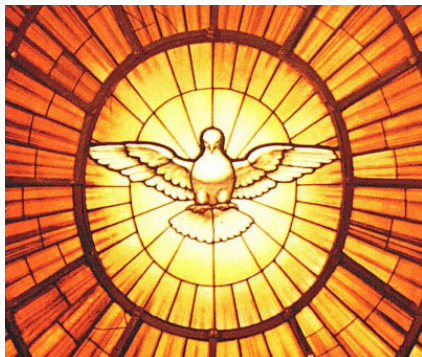
Исус получил Духа на Своя Отец, и затова правел „всичко“, по наследство в качеството Си на божествения Син на Бога от вечността. Той получил Духа на своя Отец и когато дошъл в света, за да бъде „явен в плът“.

Гълъбът и облакът

Исус също получил Духа на Своя Отец, когато бил кръстен, когато се преобразил и когато възкръснал от смъртта.

От особен интерес за нас е начинът по който е изобразено Христовото кръщение. То не представя известния облик на Светия Дух като

трета божествена личност на Божеството, а е едно *видимо* проявление на славата на Отца в съзвучие с Неговия глас, което наподобява формата на гълъб, символизира Сина.

„Никога досега ангелите не са слушали такава молитва. Те са нетърпеливи да занесат на любимия си водач вест на увереност и утеха. Но не; **Самият Отец** ще отговори на молбата на Сина Си. **Директно от престола се излъчват лъчите на Неговата слава.** Небесата се отварят и върху главата на Спасителя се спуска най-чиста светлина с формата на гълъб - подходяща емблема за Него, краткият и смирения.” *Пак там*, Гл. 11, Параграф 11.

На Йоан Кръстител е казано да гледа към Онзи, върху когото ще види „Духът да слеза и почива“ (Йоан 1:33). Ние също трябва да видим Онзи, върху когото Духът слезе и почива. Трябва „да гледаме към Исус, към автора и Завършителя на нашата вяра“ (Евр. 12:2). Исус иска да ни даде това, което Му е дал Неговият Баща - Неговата слава, Името Си, Неговото слово и Духът Му. Исус е този, който кръщава с Духа и с огън. Както Отец кръщава Сина Си със Своя Дух, така Исус ни кръщава със своя Дух.

Йоан не Го познава (стих 31), но е бил наясно, че Исус

е „по-голям“ от него (Мат. 3:11). Той разбрал, че Исус ще „кръщава със Святия Дух“ (Йоан 1:33). Но Йоан погрешно свързал темата за първото и дване с тази за второто, когато Христос ще пожъне земната реколта и ще „изгори плявата с неизгасим огън“ (Мат. 3:12), изпълнението на есенните празници, с пророчествата относно жертвата на Божия Син, Агнецът Божий“ (Йоан 1:29) при първото Му и дване, което е изпълнението на пролетните празници.

Най-накрая дошъл денят, когато „небесата се отворили“ (за Йоан) и той „видял Божият Дух да слеза като гълъб, засиявайки над Него“ (Исус) (Мат. 3:16), докато Исус се молел (Лука 3:21). Светият Дух бил „в телесна форма като гълъб“ (Лука 3:22). Тогава глас, гоиде „от небето, казвайки: Този е моят възлюбен Син“ (Мат. 3:17): „Ти си мой възлюбен Син; в теб е моето благоволение“ (Лука 3:22). Това бил първият от трите случая, когато Исус ясно чул гласа на Своя Отец. При първите два случая Отец идентифицирал Исус като Неговия възлюбен Син.

Исаия дори бил пророкувал това. „Ето моят служител, когото подкрепям; моят избраник, в когото душата ми се радва; Аз сложих Своя Дух върху Него“ (Ис. 42:1). Матей разпознал, че тези думи се отнасят за Исус. „Исаия казва: Ето служителят ми, когото избрах, моя възлюбен, в когото е моето благоволение. Ще сложа Дух Си върху Него“ (Мат. 12:18). Гълъбът бил Духът на Отца, подходящ символ за „Бога на мира“ (Евр 13:20.)

Второто събитие било на планината на преображение. Исус взел Петър, Яков и Йоан „нагоре в една висока планина“ (Мат. 17:1). Там Той бил „преобразен“ и променен пред очите им: „лицето му светеше като слънцето“, грехите Му били „бели като светлината“. След като Моисей и Илия се явили, и шестимата „влезли в облака“ (Лука 9:34) „ярък облак застана над тях“ (Мат. 17:5). Точно както „силата на Всевишния“ осенила Мария (Лука 1:35), когато Исус бил „заченат от Светия Дух“ (Мат. 1:20), славното видимо присъствие на Отца се явило като светъл облак, който ги засенил. Те не видели Отец. Исус казал: „Никои не е видял Отец“ (Йоан 6:46), „никой кога да е не е видял Бога“ (Йоан 1:18), хората дори не са „виждали образа Му“ (Йоан 5:37). Но тогава един „глас от облака казал: Това е моят възлюбен Син, в когото благоволя; слушайте Го.

Това е точно както било за свидетеля Йоан при кръщението на Исус - имало и видимо и звуково проявление на присъствието на Отца. При първия случай това явление било в телесна форма, приличаща на гълъб, а в другия като ярък облак, напоящ на облачния стълб, който водил Божия народ през пустинята.

„**Чрез Духа Христос живее в нас; и Божият Дух, приет в сърцето чрез вяра**, е началото на вечния живот.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 41, Параграф 20

По този начин Елн Уайт прилага Римл. 8:9 за Духа на Отец и Сина.

„**Те виждат Онзи**, когото

светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате; защото Той живее с вас и ще бъде във вас” (Йоан 14:17) Единственият начин, по който можем да постигнем по-съвършено разбиране на истината, е като пазим сърцето в нежност и покорност на **Христовия Дух**.“ *Пак там*, Гл. 32, Параграф 53

Двамата утешители

Исус казал на учениците Си, че Духът на истината **е с тях** и че **ще бъде в тях** (Йоан 14:17). По-късно Йоан заявил, че **„Истината живее в нас и ще бъде с нас завинаги“** (2 Йоан 1:2). Тази Истина е същият Дух на истината, Утешителят, който Исус обещал да изпрати след завръщането си при Отца. Тази истина дошла „чрез Исус Христос“ (Йоан 1:17). Исус е „пълнен с истина“ (Йоан 1:14). Той е истината (Йоан 14:6). Той е „Верният свидетел“ (Откр. 3:14). И по-неже Исус е Истината, която живее в нас, Той обещал, че „никога няма да ни остави и никога няма да ни забрави“ (Евр 13:5), но, че ще бъде с нас „завинаги дори до края“ (Мат. 28:20).

Това, че Исус е Утешителят, който идва да живее в нас, е едновременно очевидно и объркващо. В края на краищата Той ясно казва: „Няма да ви оставя безутешни (сираци): ще дойда при вас“ (Йоан 14:18). Това е съвсем ясно твърдение. Но тогава Той също казал: „Ще се помоля на Отца и Той ще ви даде друг Утешител“ (стих 16). Това звучи така, сякаш има втори, различен Утешител: Звучи сякаш Исус е първоначалният Утешител, дока-

то Светият Дух, Духът на истината, е друг отделен Утешител.

Има ли двама Утешители? Да. Но Исус не е първият Утешител -Неговият Отец е първият Утешител.

„Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостивите и **Бог на всяка утеха**. (2 Кор. 1:4)

Отец е онзи, „Който ни **утешава** във всяка наша скръб (стих 4).

Бог утешава отхвърлените (бълг. смирените) (2 Кор. 7:6).

„А Бог на твърдостта и на **утехата** да ви даде единомислие помежду ви по примера на Христа Исуса.“ (Римл. 15:5).

Оригиналният Утешител

„Бог е дух“ (Йоан 4:24) и Той дава Духа Си на Сина Си „без мярка“ (Йоан 3:34). Той е „Отец на духовете ни“ (Евр. 12:9).

И преди Исус да се роди във Витлеем, Духът на Отец също бил активен в живота на хората.

Йоан Кръстител бил изпълнен „със Светия Дух още от зачатие си.“ (Лука 1:15)

Майка му, Елисавета, „била изпълнена със Светия Дух“, когато той подскочил в утробата ѝ (Лука 1:41)

Когато езикът на Захария бил „развързан“, „той бил изпълнен със Светия Дух и прокувал“ (Лука 1:67)

След това, когато се изпълнило времето, Светият Дух дошъл върху Мария и „силата на Всевишния“ я осенила (Лука 1:35). Това, което било „заченато в нея“, било „от Светия Дух“ (Мат. 1:20).

Тя се намерила „непразна от Светия Дух.“ Това бил Духът на Отца, Духът на Бог Отец. Ето защо Исус бил „наречен Божий Син“ (Лука 1:35), „Син на Всевишния“ (Лука 1:32).

Той не бил наречен Син на Светия Дух, нито дори Син Божий Свети Дух. Такъв език не се среща в писанията. „Бог Свети Дух“ е извън библейски термин; хората често го използват, но това е само човешка традиция. В същото време изразът „Божият Дух“ е разпространен в цялото писание. Ние не се покланяме на Духа, а „се покланяме на Отца в Духа“ (Йоан 4:23). „Покланяме се **чрез** Божия Дух“ (Фил 3:3). Изразът „Бог Син“ също е чужд на Божието слово, докато изразът „Божият Син“ се намира в изобилие. Би трябвало нашето желание да бъде „правилно да представяме Божието слово“, използвайки само думи и термини с библейски произход, а не да преподаваме като заповеди човешки учения.

„И Исус, като се изпълни със Святия Дух, се завърна от Йордан“ (Лука 4:1). Кой казал Исус, че е в Него? „Аз съм в Отца и Отец в мен... Отец, който живее в мен, Той върши делата“ (Йоан 14:10). „За да знаете и да повярвате, че Отец е в мен“ (Йоан 10:38).

И кой дал на Исус думите, които Той говорел? „Думите, които ви говоря, дух и живот са“ (Йоан 6:63). „Говоря на света онези неща, които чух от Него. Тогава те разбраха, че Той им говори за Отца“ (Йоан 8:26). „Не съм говорил от Себе Си; но Отец, който ме изпрати, ми даде заповед какво да кажа и какво да говоря... както Отец ми е казал, така гово-

ря” (Йоан 12:49).

Затова Исус казва: „Не вие говорите, а Духът на вашия Отец, е който говори във вас” (Мат. 10:20) Отец, който е свят (Йоан 17:11) и е дух (Йоан 4:24), е източникът на Христовата сила, думи и учение (Йоан 7:17). „Един Бог и Отец на всички, над всички и чрез всички и **във** всички вас” (Еф. 4:6).

Вторият Утешител

Но „в тези последни дни Бог ни говори чрез Неговия Син“ (Евр. 1:2). Исус сега е Утешителят, Духът на истината. Защото „Господ утешава сърцата ни” (Еф 6:22).

„Има утеха в Христос, утеха в любовта, общението на Духа” (Фил 2:1). Не общението **с** Духа, а **на** или **чрез** Неговия Дух, който е с нас и в нас. „Наистина нашето общение е **с** Отца и **със** Неговия Син Исус Христос” (1 Йоан 1:3). Той е *параклетос*, гръцката дума, която се превежда като „Утешител” в Йоан 14, 15 и 16 глави.

Той е *параклетос*, същата дума, преведена като застъпник в 1 Йоан 2:1 - „Имаме застъпник при Отца, Исус Христос праведния.” Докато Исус е лично **с** Отец, Той също е **в** нас **с** Духа.

Има два начина, по които можем да превърнем тази истина (че Духът живее вътре в нас) в реалност. Или можем да увеличим усилията си да направим Светия Дух различна, отделна личност, отделена от Отца и Сина, трета личност, някой друг - или можем наистина да приемем собственото свидетелство на Христос, че този постоянен Дух на истината е в

действителност споделено-то присъствие и личността на самия Исус и Неговия Отец. „Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите, живее във вас” (Римл. 8:11).

В опитите да бъде осъзнато какво е Светия Дух е създаден конфликт на интереси. Днес са предложени два ходатаи; двама застъпници, които се молят за нас пред Отца; два Духа, които обещават да живеят вътре в нас: Светият Дух и Духът на Христос.

Името на самия Отец е Бог. Името на Сина само по себе си е Михаил (Божият син) и Исус Христос (Синът човешки). Името на Отец и Сина заедно („Отец е в мен и аз в Отца“) е Светият Дух, описателно име на Божия Дух и Духа на Христос (Римл. 8:9).

Въпреки че сме ограничени от липсата на конкретно име, на отделните титли е дадена персоналност, когато говорим за Светия Дух, Утешителя, Духа на истината, Вечния Дух, Обещанието на Отец, Помазанието, Присъствието - сякаш „Той“ е някой друг, различен от Отец и Сина.

Но присъствието на Утешителя е взаимно изключващо се с присъствието на Исус. Можем да имаме едното или другото, но не и двете едновременно. Исус казва: „За вас е по-добре да си отида; защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас. Но ако отида, ви го изпратя (Йоан 16:7).

Местоимения в трето лице

Сега спрете. Исус трябва да говори за някой друг, а не за Себе Си. Това е добре

аргументирано, защото Той казва: „Аз ще **го** изпратя до вас“, а не „ще изпратя Себе Си при вас“. Всъщност това е характерно за начина по който Исус често говорел за Себе Си - сякаш говори за някой друг.

На Никодим Исус казал: „Никой не се е възнесъл на небето, освен **Този**, който е слязъл от небето, **Човешкият Син**. Който вярва в **Него**, няма да загине, който вярва в **Него**, не е осъден „ (Йоан 3:13-19).

„Бог изпрати своя Син в света, за да може светът чрез **Него** да бъде спасен“ (Йоан 3:17). Той със сигурност би могъл да каже: „Бог ме изпрати в света, за да мога да спася света.“ Но вместо това Той избрал този подход на третото лице, за да опише Себе Си.

На жената при кладенеца Исус казал: „Ако знаеше кой е **Този**, който ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от **Него** и **Той** би ти дал жива вода“ (Йоан 4:10). Защо Той просто не казал: „Би ми поискала и аз бих ти дал жива вода?“ Той можел, но не го направил.

Когато се сблъсква с водачите в храма, Исус обявява: „**Синът** не може да върши нищо от **Себе Си**, освен това, което вижда да върши Отец“ (Йоан 5:19). Това е подходяща граматика, но Исус е Син и като такъв Той по-късно казва: „Аз нищо не върша от **Себе Си**, но каквото Отец ме е научил, това говорям” (Йоан 8:28).

На родения сляп човек Исус казва: „И видял си **Го** и **Той** е, който говори с теб” (Йоан 9:38). На един кандидат за ученик Той казва: **Чо-**

Вешкият Син няма къде да положи главата (Мат. 8:20). И на двамата Той говори за Себе Си в трето лице.

След преображението Си Исус многократно казва на учениците си: **Човешкият Син** ще бъде предаден в ръцете на хората; те ще **го** убият, а на третия ден ще бъде възкресен (Мат. 17:22, 23). Постоянното объркване относно това, което Исус има предвид с тези предугреждения, се дължи отчасти на това косвено позоваване на Себе Си в трето лице. „**Той** ще бъде предаден на езичниците... И те ще **Го** бичуват и ще го убият (Лука 18:32, 33). Звучи така сякаш говори за друг Човешки Син. Но Той просто говорел в трето лице.

Когато Исус тръгнал към Емаус, Той казал на нищо неподозиращите си спътници: „Не трябваше ли **Христос** да претърпи тези неща и да влезе в славата **Си**?“ (Лука 24:26). Този начин на изразяване съдействал за неспособността им да осъзнаят, че Той е възкръсналия Спасител. След това, за да осигури Своята анонимност, когато „те приближиха селото, където отиват, Той се **държеше така сякаш** щеше да отиде по-далеч“ (Стих 28). Но когато „взе хляб, благослови го, разчупи и им даде, очите им се отвориха“ (може би са видели белезите на протегнатите Му ръце)“ и Го **познаха**; и Той изчезна от погледа им“ (Стихове 30, 31). Този човек, когото смятали за някой друг, всъщност бил самият Исус.

Исус казва, че Духът на истината е „друг Утешител“. Очевидно имал предвид истинска личност.

„Ще се моля на Отца, а Той (Отец) ще ви даде друг Утешител, за да може (Утешителят) да пребъде с вас завинаги“ (Йоан 14:16). Йоан пояснява за кого се отнася това последното, като прогължава в стих 17-ти: „Духът на истината; когото светът не може да приеме, защото не **го** вижда, нито **го** познава“. Това означава ли, че учениците могат да приемат Духа на истината, защото са **го** виждали и **го** познават? Да!

Исус прогължил: „Но вие **го познавате**, защото живее с вас.“ Клеопа и неговият приятел „принуждавали“ Исус: „остани с нас.“ (Лука 24:29).

Исус обитавал с тях, оставайки за вечеря. Те Го видели и тогава Го „познаха“. Въпреки че Исус изведнъж изчезнал, Той не ги оставил. Бил им обещал, че като друг Утешител ще остане с тях завинаги (Йоан 14:16; Мат. 28:20; Евр 13:5). Те станали същия час и се върнали в Йерусалим, но Исус никога не ги напуснал. Върнал се с тях в горницата.

Исус вече бил идентифицирал този Дух на истината, който не можел да бъде получен или видян или познат от света.

„И Отец, Който Ме е пратил, Той свидетелствува за Мене. Нито гласа Му сте чули някога, нито образа Му сте видели.“ Йоан 5:37

„Не, че е видял някой Отца, освен Онзи, Който е от Бога. Той е видял Отца.“ Йоан 6:46

„Аз дойдох в името на Отца Си, и не Ме приемате;“ Йоан 5:43

„...истинен е Този, Който Ме е пратил, Когото вие не позна-

вате. Йоан 7:28

„Нито Мене познавате, нито Отец Ми;“ Йоан 8:19

За разлика от света, обаче, учениците *познават* Духа на истината.

„Вие го познавате, защото той пребъдва с вас, и във вас ще бъде.“ Йоан 14:17

*Остани с мен;
Бързо се спуска
вечерта;
Тъмнината се
сгъстява;
Господи, остани
с мен!*

*Когато другите
помощници не ми
помагат и утешителите
изчезват,
О, Ти, Помощник на
безпомощните,
остани с мен!*

Хенри Ф. Лайт 1847 г.

Исус току-що им бил казал, че познават Отец, защото Исус е бил „толкова дълго време с тях“.

„Исус му казва: Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме Филипе?... Отец е в Мене... пребъдващият в Мене Отец. Вярвайте Ми, че Аз съм в Отца и че Отец е в Мене;“ Йоан 14:9, 10.

Учениците вече знаели кой е този Дух на истината, защото е *обитавал с тях* в Исус - Духът на Отца. Исус казва, че е в Отца, Неговият Дух живее в Отца точно както Духът на Отец живее в Него. Същият този Дух (Духът на Исус и на Неговия

Отец) трябва да живее в учениците.

На Никодим, на жената при кладенеца, на старейшините, на слепородения човек, на учениците, Исус посочил себе си косвено в трето лице, сякаш Човешкият Син е някой друг. Ето как Исус говори за Себе Си.

„Думи на живот и увереност излизаха от устата на Спасителя. Но очите им все още насочени към Него. Докато им говореше за унищожаването на Ерусалим, те гледаха с тъга на обречения град. Но малко си даваха сметка кой е техният спътник. Те не мислеха, че предметът на разговора им върви до тях; защото **Христос говореше за Себе Си, сякаш беше друга личност.**“ *Копнежът на вековете*, Гл. 83, Параграф 10

Сега, обратно в горницата. Защо Исус не казал: „И когато дойде, ще ви водя към цялата истина?“ Е, всъщност Той направил това в стих 18-ти.

„Няма да ви оставя безутешни (сираци): ще дойде при вас.“ Йоан 14:18

Тук Исус ясно заявява, че е Утешителят, който ще дойде да живее в тях. Те го познават; Той обитава с тях, но скоро ще обитава и в тях, ще пребъдва в тях и ще им се „изяви“ (стих 21).

Юда (братът на Яков, Алфеевият син) попитал Исус: „Как така ще се явиш на нас?“ Исус отговорил: „Аз „и Отец ми... ще дойдем при него и ще пребъдваме в него“ (стих 23).

И Отец, и Синът пребивават в нас; и двамата идват при нас, и двамата живеят в нас, те са Духът на

истината.

Исус казва: „Аз съм пътят, истината и животът“ (Йоан 14:6). В следващия стих Той казва: Вие ме познавате и познавате моя Отец и сте го виждали - защото Той живее в мен. Исус е Духът на истината, защото Той е истината. Неговият Отец е Духът на истината, защото „Бог е дух“ (Йоан 4:24) и Той е „единственият истински Бог“ (Йоан 17:3), „Този, който е истинен“ (1 Йоан 5:20).

Исус продължил:

„А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в **Мое име**, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ Йоан 14:26

Светият Дух идва от името на Исус; той е Духът на Исус, Духът на Христос. Той знае всичко, което Исус е казал, защото това е умът на Исус. Исус е в трето лице.

Елн Уайт също говорила за себе си в трето лице.

„Разбрах, че някои са разтревожени да разберат дали **госпожа Уайт** [трето лице] все още поддържа същите възгледи, както **тя** [трето лице] е правела преди години, когато са **я чули** [трето лице] да говори в горичката при санаториума в *Табернакъл* и на лагерните срещи, проведени в предградията на Батъл Крик. **Аз** [първо лице] ги уверих, че посланието, което **тя** [трето лице] носи днес, е същото, което е **носила** [трето лице] през шестдесетте години от **своето** [трето лице] обществено служение. **Тя** [трето лице] има същата служба за Учителя, която и е била **възложена** [трето лице] в **нейната** [трето лице] моминска възраст, получава уроци от

същия инструктор. Указанията, дадени от **нея** [трето лице] са: „Кажете на другите това, което ви разкрих. Напишете вестите, които ви давам, за да могат хората да ги имат.“ Това е, което **тя** [трето лице] се стреми да направи.“ *Ривю енд Херълд*, 26-ти юли 1906 г.

Разбира се, ние осъзнаваме, че тя не пропагандира идеята, че освен нея има още една госпожа Уайт, друга личност.

Понякога за Светият Дух се използва местоимението *той*, а друг път *то* (англ. it)“. Защо е така? Така е, защото в гръцкия език има граматично правило, изискващо от всяко местоимение да съответства на пола на свързаното с него съществително име. Утешител (на гръцки: *параклетос*) е съществително от мъжки род - човек, който е готов да помогне. За Утешителят се използва местоимението *той*, но Исус говори за него и с местоимението *то*. Английският също разпознава пол за съществителни, свързани с хора. Например „Тя“ се отнася за „Момиче“, а „Той“ за „Момче“.

Но в гръцкия, както и в много други езици, тези местоимения се отнасят и за предмети. И все пак не всички

ки съществителни са в мъжки или женски род; някои не са нито едното, нито другото. Гръцката дума за дух или гъх или вятър е *пнеума*, неутрално съществително, което не е нито мъжки род, нито женски. Затова, използваното в такъв случай местоимение е местоимението в среден род „то“. Например,

Самият (itself) Дух свидетелства с нашия, че сме Божии деца. Римл. 8:16

Самият (itself) Дух ходатайства за нас. Римл. 8:26.

като издирваха, кое или какво време посочваше **Христовият Дух**, който беше в тях, когато **той (it)** предизвестяваше Христовите страдания, и след тях славите. 1 Петр. 1:11.

Елн Уайт също правела така.

„Светият Дух се стреми да пребъдва във всяка душа. Ако бъде посрещнат като почетен гост, тези, които **го (it)** приемат, ще бъдат усъвършенствани в Христос; доброто дело, което е било започнато ще бъде завършено; и светите мисли, небесните чувства и Христоводните действия ще заемат мястото на нечистите мисли, извратените чувства и бунтовните действия.“ *Издание на ръкописи*, том 18, стр. 47.

„Вместо да бъде потискан и прогонван, Светият Дух трябва да бъде приветстван и присъствието **му (its)** да окуражава.“ *НПУ Глинър*, 26 май 1909 г.

„Не сте ли се страхували от Светия Дух? Понякога **той (it)** идва с всеобхватно влияние в училището в Батъл Крик и в училищата в други населени места. Разпознавате ли **го (it)**?

Посрещнахте ли **го (it)** според честта дължима на един небесен пратеник?“ *Специални свидетелства за образование-то*, стр. 203, 1896 г.

След това, все още в същия параграф, тя променя самоличността на небесния пратеник като казва, че той е самият Исус.

„**Самият (himself)** Велик Учител беше сред вас. Как **го (him)** уважихте? Беше ли непознат **(he)** за някои от възпитателите? Трябваше ли да се изпрати някой от предполагаемите власти, който да посрещне или отблъсне този пратеник от небето? Макар и невидимо, присъствието **му (his)** беше сред вас. *Пак там*.

Отново в памфлета *Индивидуална отговорност и християнско единство*, от 16 януари 1907 г., стр. 22, тя свободно превключва от Исус към Светия Дух.

Думите на Главния работник трябва да бъдат внимателно изучавани; защото те са дух и живот.

Исус е Главният работник.

„Работниците, които се стремят да работят в хармония с тази инструкция, са под ръководството и **водителството на Светия Дух** и не е необходимо винаги, преди да направят някакъв ход напред, първо да поискат разрешение от някой друг.“ *Пак там*.

Сега тя превключва към това работниците да бъдат под ръководството на Светия Дух.

Не трябва да се определят точни линии. Нека **Светият Дух** да ръководи работниците. Докато имат Исус като Автор и Завършител на тяхната вяра, даровете на благодатта ще се увеличат чрез мъдро използване.“ *Пак там*.

Светият Дух трябва да ръководи работниците. Но те трябва да гледат към Исус! Ако Светият Дух е някой друг, а не Исус, тогава тези инструкции представят един объркващ конфликт на интереси. На кого да обърнем внимание? На Светия Дух или на Исус? Няма проблем: те са едно и също.

Но днешните редактори смятат, че знаят по-добре от Елн Уайт. Както написали с Урия Смит след смъртта му, те също прогължили да усъвършенстват и тези пасажии от госпожа Уайт след нейната смърт.

„Когато Духът на Бога завладява сърцето, **той (it)** преобразява живота.“ *Копнежът на вековете*, 1898 г., Гл. 17, Параграф 15

Но в утринното бгение от 1995 г...

„Когато Духът на Бога завладява сърцето, **Той (He)** преобразява живота.“ *Ще приемете сила*, с. 15.

Делото по очистване от доктринална заблуда изисква една непрестанна бдителност.

„Промяната на сърцето, представена чрез новородението, може да бъде осъществена само чрез действителното действие на Светия Дух. Само **той (it)** може да ни очисти от всякакви нечистотии. Ако **му (it)** се позволи да формира и моделира сърцата ни, ще бъдем в състояние да различим характера на Божието царство и да осъзнаем необходимостта от промяната, която трябва да се извърши, преди да успеем да влезем в това царство.“ *Младежки инструктор*, 9-ти септември 1897 г.

Оригиналната формулировка на пророка можела да се изпише много по-правилно в *Утринното бдение* за 1996 г., но Елън Уайт не била там, за да упълномощи една такава промяна.

„Промяната на сърцето, представена чрез новородението, може да бъде осъществена само чрез действителното действие на Святия Дух. Само **Той (He)** може да ни очисти от всякакви нечистотии. Ако **Му (Him)** се позволи да формира и моделира сърцата ни...” *Ще приемете сила*, стр. 24.

Кой единствено може да ни очисти от всякакви нечистотии? Истината е, че Исус е този, който оформя това велико дело. Неговата кръв ни очиства от всеки грях (1 Йоан 1:7); като наш Застъпник Той ни очиства от всяка неправда (1 Йоан 1:9).

Елън Уайт е съгласна с това.

„**Нищо освен любящото състрадание на Христос**, Неговата божествена благодат, Неговата **всемогъща сила**, не може да ни даде възможност да поразим безмилостния враг и да покорим съпротивата на собствените ни сърца.“ *Ривю енд Херълд*, 31-ви март 1904 г.

„Има **само една** сила, която може да разруши злото в сърцата на хората, и това е

силата на Бог в Исус Христос. Само чрез кръвта на Разпнатия има очистване от греха. **Единствено Неговата благодат** може да ни даде способността да се противопоставим на тенденциите на падналата ни природа и да ги покорим.“ *Свидетелства към църквата*, том 8, 1904 г., Гл. 45, Параграф 8

Защо благодатта на Исус е единствената сила, която може да ни даде способност да се съпротивим на злите импулси на падналите ни естества и да ги покоряваме? Защото само Той живеел съвършен живот в падналата човешка плът. Само чрез опита Му като Човешки Син, който преодолял греха в наша полза, можем да устоим на греха и да го преодолеем.

Ето защо ние се освещаваме от Неговото име и от Неговия Дух (1 Кор. 6:11; 2 Сол. 2:13; Римл. 15:16). Духът Му ни освещава в послушание (1 Петр. 1:2) и ние се подчиняваме на истината чрез Духа (стих 22). Победоносният живот на Исус е третата личност.

„На грехът може да се устои и да бъде преодолян **само** чрез мощното **посредничество на третото лице на Божеството**, което ще дойде без модифицирана енергия, но в пълнотата на божествената сила.“ *Копнежът на вековете*, 1898 г., Гл. 73, Параграф 33

Само победилният Божий Син, който живее в нас чрез вяра под формата на Неговия Дух, Неговия ум, може да ни гонесе победа в битката срещу греха и изкушението.

Редакторите на сборниците обаче не били доволни от това, че Духа се представя само като Божията сила,

която влияе на умовете ни и ги преобразява. Те искали да затвърдят своето мнение, че Духът е личност сам по себе си, отделно и различно същество от Отца и Сина.

„Трябва да отворим сърцата си за влиянието на Духа и да изпитаме **неговата (its)** преобразяваща сила.“ *Ривю енд Херълд*, 24 юни 1884 г.

Сега е:

„Трябва да отворим сърцето си за влиянието на Духа и да изпитаме **неговата (His)** преобразяваща сила.“ *Ще получите сила*, 1995 стр. 56

„Техните умове бяха озарени от Святия Дух, сърцата им усетиха **неговото (its)** смекчаващо и покоряващо влияние.“ *Ривю енд Херълд*, 23-ти май 1893 г.

Сега е:

„Техните умове бяха озарени от Святия Дух, сърцата им усетиха **Неговото (Неговото)** смекчаващо и покоряващо влияние.“ *Ще приемете сила*, стр. 89

Ето как се защитава тяхното учение - чрез промяна на думите на пророка. Ако трябва да се правят промени, идентифицирайте ги и посочете източника, но не ги приписвайте на починалия автор.

Внимавайте да вършите всичко що ви заповядвам; да не притуряш на него, нито да отнемаш от него. Вт. 12:32

Определителни членове

Освен проблема с местоименията, има тенденция преводачите на Библията да „инжектират“ личните си пристрастия, когато става

въпрос за използването на определителния член *the*. В английския език правим разлика между „а“ нещо и „the“ нещото, като използваме неопределеното „а“ и определеното „the“. Неопределен елемент може да бъде всеки от многото възможни избори; определен обект е един конкретен предмет. Ние разбираме разликата между „свят дух“ и „Светия Дух“. Редакторите смятат, че не е неуместно да поставят и главни букви.

На гръцки език, в зависимост от още няколко граматически правила, определителният член е определена дума: някоя от формите *хо, хех, хой, хай* или добавяне на –с или –н в края, или заместване на т- с х- в началото. Неопределителният член е много, много по-малко сложен: просто не използвате определителен член!

Вече се сблъскахме с това в първа част на *Теос*: „...и словото беше Бог“ (Йоан 1:1), където гръцкият е *кай теос хен хо логос* - и Бог беше словото. Забележете, че *теос* не е предшествано от определителен член, както е при логоса. Някои стигат до заключението, че тъй като няма определителен член пред *теос*, тогава думата трябва да бъде преведена като „бог“, а не като „Бог“. Но при членовете на гръцки правилата не се ограничават само с това.

В този контекст, където думата Бог вече е въведена по-рано в изречението, *Теос* се разпознава като качествено приспособяващо съществително, предикативно съществително и като такова то се третира като атрибут на „думата“ *хо ло-*

гос. В този случай *логосът* (словото), е божествен (*теос*), също както Бог (*тон теон*) е божествен.

Много съвременни преводи на английски признават това.

“това което беше Бог, бе и Словото” *Нова Английска Библия*

“Словото беше същото като Бога” *Днешна Английска Версия*

“Словото беше божествено” *Гудспийг*

“логосът беше божествен.” *Моффат*

Липсата на определителен член в оригиналния гръцки ръкопис често не се взема в предвид при много английски преводи. Например, забележете следните текстове, които първоначално са говорили за „свят дух“ (*пнеума хагион*), но са преведени като „Светият Дух“.

Които, когато слязоха, се помолиха за тях, за да получат Светия Дух ... Деяния 8:15 КJV

Гръцки: *лабосин пнеума хагион*,

да могат да получат дух свят

Как Бог помаза Исус от Назарет със Светия Дух ... Деяния 10:38

Гръцки: *ехрутен аутон хо теос*

помаза го Бог

пнеумати хагио:

(а) дух свят

Вашият небесен Отец ще ви даде Светия Дух ... Лука 11:13

Гръцки: *додеди пнеума хагион*

Желае да даде дух свят

Получихте ли Светия Дух? Деяния 19:2

Гръцки: *еи пнеума хагион елабете*

[попита] дали са получили дух свети

И Светият Дух беше върху него (Симеон) Лука 2:25

Гръцки: *кай пнеума хен хагион еп аутон*

И дух свят беше на него

Светият Дух във вас ... 1 Кор. 6:19

Ен хумин хагиоу пнеуматос естин

Във вас свят дух

Авторите използват определителен член *припнеума хагион* и това е преведено правилно:

Светият Дух, когото Бог даде

Деяния 5:32

Гръцки: **то** *пнеума то хагион*

Духът Светият

Хо едокен хо теос

Който Богът даде

Не наскърбявайте Светия Дух на Бога

Еф. 4:30

Гръцки: *ме лупеуте то пнеума то хагион*

Не наскърбявайте духът свети

Тринитарният учен Джейсън Бедън е загрижен за почитеността на преводачите, които са изкривили „текстовете, като влагат в тях прегубедени интерпретации, идващи от нашите по-късни позиции“. *Истина в превода*, 2003 г., стр. 136. Това е същото отношение, което нашите редактори имали спрямо

книгата на Урия Смит и *Библейските четения за дома*, тъй като те налагат своите по-късни богословски пристрастия към по-ранните автори, като по този начин нарушават историческата почтеност на техните текстове (Виж **Теос 3**).

Баща на духовете

Библията обаче е съвсем ясна относно духовната природа на Отец и Сина.

Истинските поклонници на Отца ще Му се покланят в дух, защото Бог е Дух (*пнеума хо теос* Йоан 4:24). Отец има дух. „Духът на вашия Отец“ (*пнеума тоу патрос*) говори в нас (Мат. 10:20). Той е Баща на духовете (*то патри тон пнеуматон* Евр. 12:9). По същия начин Синът е направен „животворящ дух“ (1 Кор. 15:45) и има дух: „Господ е този Дух“... „Духът Господен“ (2 Кор. 3:17), Христовият Дух (Рим 8:9, 1 Петр. 1:11), Духът на Божия Син (Гал. 4:6).

Но „някои хора са се прокраднали тайно“ „отричащи единствения Господ Бог и нашия Господ Исус Христос“ (Юда 4). „Единственият Господ Бог“ е *деспотен*, „единственият Владетел“ от 1 Тим. 6:15, който „единствен притежава безсмъртие“, „който никой не е виждал, нито може да види.“ Това се отнася за Бог Отец. „Господ“, който е Исус Христос, е *куриос*, господар, който има върховна власт над нас. Така тези инфилтратори отричат Отец и Неговия Син.

Това са същите онези, които Йоан определил като антихристи, „който отричат Отец и Сина“ (1 Йоан 2:22). Как ги отричат? Те отри-

чат, че има истинска връзка между Отец и Сина, както видяхме в **Теос** част 1-4. Но те също Ги отричат, като твърдят, че Духът Им е някой друг. Вместо Отец и Син да гойдат да живеят в нас, те предлагат да се въведе друга личност, заместващо божествено същество, което идва на тяхно място.

Духът на Духа

Въпрос: ако Отец има Дух (Божият Дух) и Синът има Дух (Духът на Христос), Светият Дух има ли Дух? Това не е тривиално проучване. Помислете върху следното сравнение за Отец, Сина и Духа.

Отец, Древният по дни, е изобразен като седящ на престол в Даниил 7-ма глава, „чиято греха беше бяла като сняг, а косата на главата му като чиста вълна“ (Стих 9). Йоан видял Бог Отец, който седял на престола в небето – „А онзи, който седеше, изглеждаше като камък яспис и сардис (Откр. 4:3). Това са първите и последни камъни на гърдите на първосвещеника. Четирите живи същества, които били около престола, го наричат „Господ Бог

Всемогъщи“ (стих 8), „който живее вечно“ (стих 10) който „създаде всичко“ (стих 11). В дясната Си ръка гържи книга (Откр. 5:1).

Веднъж, когато била в небесно видение Елън Уайт попитала Исус относно образа на Неговия Баща.

„Попитах Го дали Неговият Отец е личност и дали има образ като самия Него.

Исус каза:

‘Аз съм по точния образ на личността на моя Баща.’”

Ранни писания, 1851 г., Времето на събирането – Параграф 8

Синът също се явява като личност пред трона. Първо, Йоан Го вижда да ходи сред седемте светилници. „Главата и космите му са бели като вълна, бели като сняг; и очите му като огнен пламък“

„и лицето Му светеше така както свети слънцето в силата си“ (Откр. 1:14-16).

Отражението *Небула* в *Орион M42*

Това е прославеният Син Божий, както когато се явява на планината на преображението, но сега, по това време на историята, Йоан го вижда да служи в Святото място на небесното светилище.

Светилникът със седем разклонения е разположен край южната стена на Светото място срещу масата с хлябовете - престола на Отец и Сина по време на фазата на Христовото дело в Святото място. Масата с изящни хлябове е единственото обзавеждане, което има двойна златна корона, обозначаваща двама царе: Отец и Сина.

И Отец, и Синът се проявяват в телесна форма като отделни личности. Те са отделни и отличаващи се един от друг, но въпреки това са обединени, едно в цел и характер. Синът идва при Древния по дни; Агнето взема книгата от десницата на Отец. Синът седи на престола на Своя Баща.

Но Духът никога не се опитва като телесно, отделно, индивидуално същество. Духът няма престол, нито пък някога му е било казвано да седне с Отца и Сина на техния престол. По-скоро седемте огнени светила, които горят пред престола, са седемте Божии Духове (Откр. 4:5).

Исус не само е „сред тях“ (Откр. 1:13), но и те са сред Него! Той се явява като „Заклано Агне със седем рога и седем очи, които са седемте Божии Духове, разпратени по цялата земя“ (Откр. 5:6). Сега той има седемте Духа като част от Себе Си, седемте рога на властта (всемогъществото) и седемте очи на разбирането (всезнание). Седемте духове са изпратени „по цялата земя“.

Бог изпрати Духа на Сина Си в сърцата ви, който вика: Авва, Отче. Галатяни 4:6

Седемте Божии Духа, които са изпратени по цялата земя, са Духът на Неговия Син, който Той е изпратил в сърцата ни. Знаем, че това е Духът на Сина, защото той вика: „Авва“, Отче.

Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете,... защото **чрез Него** и едните и другите имаме своя **достъп при Отца в един Дух**. Еф. 1:17; 2:18

Исус казва, че Той е единственият път към Отца; никой не идва при Отца, освен чрез Него (Йоан 14:6).

Но не само Отец изпраща Духа на Сина Си, а и Синът изпраща Духа на Своя Отец!

...А когато дойде Утешителят, когото аз ще ви изпратя

от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца,... Йоан 15:26

Исус казва, че ще изпрати Духа на истината, който изхожда от Отца, защото Исус изхожда от Отца.

Аз от Бога съм излязъл и дошъл; Йоан 8:42.

Аз съм от Бога излязъл. Излязох от Отца. Йоан 16:27, 28

Отец е великият Източник на всичко. Той дава Своя Единороден Син. Той дава свят Дух на тези, които искат (Лука 11:13). Исус е този Дух (2 Кор. 3:17). И понеже Исус е Божият Син, неговият Дух е Божият Дух. Така и двамата живеят в нас.

Вие, обаче, не сте плътски, а духовни, ако живее във вас **Божият Дух**. Но ако някой няма **Христовия Дух**, той не е Негов. Обаче, ако **Христос е във вас**, то при все, че тялото е мъртво поради греха, духът е жив поради правдата. И ако живее във вас **Духът на Този**, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез **Духа Си, който обитава във вас**. Римл. 8:9-11

Тоест,

Божият Дух обитава в нас.

Ние имаме Духа на Христос.

Христос е в нас.

Онзи, който възкресил Исус от мъртвите е Отец.

И Духът Му обитава в нас.

Златното масло

Откровение 11:4 идентифицира двамата свидетели, които пророкуват през тъмните векове, като „двете маслинови

дървета и двата светилника, стоящи пред Бога на земята.“ Има два светилника, защото Йоан живее в 90 г. сл. Хр. и по това време има както Стар, така и Нов Завет на Библията - две показания, двама свидетели.

На Захария също било дадено видение за две маслинови дървета. Но в неговото време имало само един светилник, Старозаветният свидетел.

„ И рече ми: Що виждаш? И рекох: Погледнах, и ето светилник цял от злато с чаша отгоре му, със седемте светила на него, и със седем цеви на седемте светилника, които са върху му, и край него две маслинини дървета, едно от дясно на чашата, и едно отляво й.“ Захария 4:2, 3.

Светилникът има седем светила. Те горят с масло от маслиновите дървета, даващи светлина на света. Маслиновите дървета са източник на маслото; те произвеждат маслото за светилниците. Те са източникът на сила и светлина. Когато ангелът попитал Захария какво означават дърветата и светилника, чашите и тръбите, той поиска обяснение от ангела, който на свой ред му казал: „Не със сила, нито с мощ, а чрез **Духа Ми**, казва Господ на Силите“.

„Христос духнал върху учениците Си и казал: „Приемете Светия Дух.“ Това е **великият дар на небето**. Христос им предал чрез Духа **своето освещение**. Той ги обзел със силата Си, за да спечелят души за евангелието. Отсега нататък **Христос щял да живее чрез техните способности** и да **говори чрез техните думи**. Те били привилегировани да знаят, че оттук-нататък Той и те трябва да бъдат едно. Те трябва да поддържат Неговите принципи и да бъдат **контролирани от Неговия Дух**.“

Бюлетин на Генералната конференция, 1-ви октомври 1899 г.

Бог отначало ви е избрал за спасение **чрез освещение на Духа**. 2 Сол. 2:13.

Чрез Неговия Дух се освещаваме. Исус духнал върху тях своя Дух. Освещаващият Дух идва от Него, точно както маслото идва от маслиновите дървета.

Захария попитал ангела за гвете маслинови дървета (стих 11) и после попитал отново! „Какви са тези гве маслинови клонки, които през гвете златни тръби изпразват златното масло от себе си?“ Стих 12.

Двата клона и гвете тръби са нови подробности, които не се появяват в първото описание в стих 2-ри и 3-ти. Клоните, очевидно са удължение на всяко гърво, а златна тръба провежда маслото от клона до купата, където маслото от гвете дървета се смесва заедно. Духът на Отец е от Отца; Духът на Сина идва от Сина. Чрез техния Дух те идват и пребивават в нас (Йоан 14:23).

Исус е Светлината на света, а Бог е Отец на светлините (Яков 1:17). Отец и Син са светлината на новия Ерусалим (Откр. 21:23).

Духът на Христос, който ни владее, живее в нас и чрез нашите умствени и физически способности, „върши делата“, „говори думите“, както Духът на Отца правел в

живота на Христос на земята (Йоан 8:26; 14:10). Когато се водени постоянно от Духа на Христос, ние „не можем да правим нищо от себе си, а само това, което виждаме да прави Христос“ (Йоан 5:19; 8:28). Ние търсим не собствената си воля „а волята на Отца“ (срещу 30). Ние „живеем чрез Отца“ (Йоан 6:57). Думите Му са Неговия Дух и те ни дават живот (стих 63). Ние живеем, но не ние самите сме тези, които живеем, а животът, който сега живеем, живеем чрез вярата в Божия Син (Гал. 2:20).

„Христос очаква съдействието на Своята църква. **Той не планира да добави нов елемент** на ефективност към **словото Си**; Той е извършил великото Си дело, като дава Своето вдъхновение на словото. **Кръвта** на Исус Христос, **Светият Дух**, божественото слово, са наши.“ *Съвети към родители, учители и ученици*, стр. 22

Исус ни дава кръвта Си (Неговия живот). Дава ни Духа Си (Словото Си).

По време на пътуването си в пустинята, израилтяните „пиха от онази духовна скала, която ги придружаваше; и тази скала беше Христос“ (1 Кор. 10:4). Христос Превъплътеният Христос, Михаил, Божият син, ръководел

Духът на Христос, който беше в тях, показваше... Святите мъже от гревността са били гвижени от Светия Дух

израилтяните в пустинята. Пишейки го евреите, Павел Го идентифицира като Светия Дух.

„Затова, както казва Светият Дух: - „Днес, ако чуете гласа му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, гдето бащите ви Ме изкусиха, изпитаха Ме.

И видяха делата Ми четиредесет години. Затова, възнегодувах против това поколение. И рекох: Всякога се заблуждават със сърцата си, Те не са познали Моите пътища...“ Евр. 3:7-10.

В следващата глава Павел повтаря същите думи и този път определя говорещия като Исус (Евр. 4:8).

В първото си послание Петър казва, че Духът на Христос е бил в пророците, като им е показвал какви ще бъдат страданията на Христос.

За това спасение претърсиха и изследваха пророците, които пророкуваха за **благодатта, която бе назначена за вас**; като издирваха, кое или какво време посочваше **Христовият Дух**, който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания, а след тях и славите. 1 Петр. 1:10, 11.

Но във второто си послание Петър казва, че пророците са говорили, „гвижени от Светия Дух“ 2 Петр. 1:21.

Духът на Христос е Светият Дух. Това е напълно логично. Исус е Светият Божий, така че Духът му е свят. Ето защо ангелът казва на Йоан, че „свидетелството на Исус е Духът на пророчест-

вото“ Откровение 19:10.

Умът на Христос

Библейската анатомия не съответства пряко на съвременните западни концепции. Неграта на милосърдието са онова, което бихме изразили с думите „боли ме сърцето“. Соломон казва, че както човек „мисли в сърцето си, такъв е и той“ Пр. 23:7. Ние схващаме мислещото сърце като ума, мозъка.

Библията също използва различни терминологии за характера на човека, мисленето и личността. Вземете например този стих от Исаия 40:13:

Кой е упътил **Духа** Господен, или като съветник Негов Го е научил?

Когато е цитиран от Павел в Новия Завет, този текст става:

Кой е познал **ума** на Господ? Или кой Му е бил съветник? Римл. 11:34; 1 Кор. 2:16

Павел разбирал, че Духът Господен е ума на Господа, Неговите мисли и характер, които принадлежат както на Отца, така и на Сина. А гарбата на Неговия Дух е разпределянето на Неговия божествен ум чрез Неговите служебни духове, ангелите към възприемчивите човешки улове.

Имайте в себе си същия дух (англ. ум), който беше и в Христа Исуса; Фил. 2:5

Имаме умът на Христос. 1 Кор. 2:16

Понеже Бог изпрати Духа

на Своя Син в сърцата (умовете) ни. Гал. 4:6

Да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек (ума). Еф. 3:16

Да се обновите в духа на своя ум. Еф. 4:23

И недейте се съобразява с тоя век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си. Римл. 12:2

Христовото слово да се вселява във вас богато; с пълна мъдрост. Кол. 3:16 (да помним думите на мъдрост в умовете си)

Но, който се съединява с Господа е един дух (с Него). 1 Кор. 6:17 (на един ум)

Това е било разбирането в 1893 г.

„Ние получаваме обещанието на Духа чрез вяра; но какво е това, което го донася? **Божият Дух**; и когато го имаме, **Христос живее в сърцето**. Тогава Светият Дух е този, който носи **личното присъствие на Исус Христос** и привеждайки Неговото лично присъствие в нас, Той донася **Себе Си**. Тогава **умът на Христос** е, чрез който можем да проумеем, да изследваме и да се насладим на дълбоките Божии неща, които Той донася и извежда пред нашето възприятие и ги поставя пред нас в тяхната яснота.“ А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната конференция*, 1893 г. # 11, стр. 31.

Божият Дух е Христос, обитаващ в сърцата ни; това е личното присъствие на Исус; това е умът на Христос.

Единият Посредник-Застъпник

„Ако някой съгреши, имаме застъпник (Речик на Стронг # 3875) с Отца, Исус Христос

праведния.“ 1 Йоан 2:1

Застъпник на гръцки е *параклетос* - сложна дума състояща се от *пара*, покрай и *-клете*, който стои до, за да помага, да се застъпва и да утешава.

Исус казва, че Утешителят (*Речник на Стронг # 3875*), който е Светият Дух, ще бъде изпратен от Неговия Баща в Негово име (Йоан 14:26).

Исус е наш Защитник и наш Утешител. Той е и наш Ходатай. Исаия пророкува, че Той ще ходатайствува за нас.

„И защото взе на Себе Си греховете на мнозина и ходатайствува за престъпниците.“ Ис. 53:12

„Затова и може съвършено да спасява тях, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях.“ Евр. 7:25

„Но самият Дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания;“ Римл. 8:26

И Христос, и неговият Дух правят ходатайство за нас, защото Христос и Неговият Дух са едно и също лице. Но мястото на ходатайството е на различни места: на небето и на земята.

На небето Той служи за ползите от Своята невинна, доброволна жертва: прошка за греха, оправдание; Той служи там в Своето човешко естество като наш посредник - Първосвещеник, **човекът** Исус Христос.

На земята, Той служи чрез ползите от Неговия съвършен, победоносен живот: благодат, сила за победа над греха, освещение,

в Неговата божественост като наш Утешител и ходатай, **Духът** на Христос.

След това Павел добавя:

„Христос..., Който е от дясната страна на Бога, и Който **също** ходатайствува за нас? Римл. 8:34

Това означава, че в изпълнение към това, че стои от дясната страна на Бога, Христос прави ходатайство за нас като наш небесен Първосвещеник. Това не може да означава, че има двама ходатайстващи, защото Библията ясно учи, че:

„Има **един ходатай** между Бога и човека, човекът Исус Христос.“ 1 Тим. 2:5

„Размислете за **Апостола и Първосвещеника** на нацията вяра, Христос Исус.“ Евр. 3:1

Учението за светилището разкрива Исус като наш Първосвещеник, Исус като Агнец, Исус като хляба на живота върху масата на предложението, Исус като Светлината на света в сегемте разклонения на светилника, Исус като аромата на тамяна, издигащ се с нашите молитви пред Неговия Баща, Исус като вратата, Исус като завесата, Исус като Водата на живота в умивалника, Исус като Умилостивилището, Исус като съдия в Деня на умилостивението, Исус като възкръсването на Аароновия процъфтял жезъл, Исус като негниещата манна, запазена през съботата и почиваща в гробницата. Всъщност Божият път е в светилището (Пс 77:13). Исус е този път (Йоан 14:6).

Исус казал на Мойсей: Да ми направят светилище, за да обитавам сред тях (Изх 25:8). Той казал: Ще ходя сред

вас и ще ви бъда Бог (Лев. 26:12). Ще живея сред вас, казва Господ (Зах. 2:11). Не в храм, направен с ръце, а в живи храмове. Защото вие сте храмът на живия Бог (2 Кор. 6:16). Тогава Исус станал плът и пребивавал между нас (Йоан 1:14). За Него било подготвено тяло (Евр 10:5).

Исус гошъл да съчетае божественото естество на Бога с човешкото естество на човека, „създавайки от двете, един нов човек“ (Еф. 2:15). Той взел семето на Авраам, като осъдил греха, бивайки направен по подобие на греховна плът, но умът Му, (неговият Дух) бил изпълнен с ума, (Духа) на Бога, неговият Баща.

Той е единственият Посредник, единственият Ходатай, единственият Застъпник, единственият Утешител. Затова учениците се развълнували при мисълта, че присъствието на Исус все още щяло да бъде с тях, за да ги утешава и да им носи радост.

„Учениците се зарадвали не за това, че били лишени от техния Господар и Учител, защото за тях това по-скоро било причина за лична скръб, а не радост; но поради това, че Исус ги бе увери, че щеше да им **изпрати Утешителя, като еквивалент на видимото Му присъствие.**“ *Знамения на времето*, 1-ви август, 1887 г.

Духът на Самана

Съвременната тринитарна концепция за Бога обаче отклонява съсредоточаването в Исус като Един, който е всичко за нас. Силата на антихриста е стъпка на мястото на Неговото светилище и е отнела ежедне-

ното Му служение като наш Първосвещеник.

Вместо да имаме Първосвещеник, една йерархия от човешки свещеници заема мястото на нашия Спасител тук на земята. Грешниците сягат пред изповедници, за които се предполага, че прощават греховете, които изповедници произнасят решение за наказание (покаяние) над безпомощните извършители: да повтарят приветствие към Мария или нашия Отец и да приемат индулгенции, молейки се за близките си в чистилището.

Великият измамник се стреми да изпълни амбицията си да бъде почитан „като Всевишния“. Като се представя за Христос, той скоро ще измами целия свят; маскирайки се като Светия Дух, сядайки в нашите телесни храмове като Бог. Нещо, което той вече до голяма степен е направил. Когато Исус се преместил от Светото в Най-святото място през 1844 г., онези, които не го последвали, били оставени на измамата за един фалшив Свети Дух.

„Сатана се явяваше до престола, опитвайки се да продължи Божието дело. Видях ги, че гледат към престола и се молеха: „Отче, дай ни Духа Си.“ Тогава Сатана им вдъхваше нечестиво влияние; в него имаше светлина и много сила, но никаква сладка любов, радост и мир.“ *Ранни писания*, Гл. Края на 2300 денонощия, Параграф 3

Римската система учи, че човекът е неспособен да победи греха.

„Имащи вид на благочестие, но отречени от силата му.“ 2 Тим. 3:5

Отречената сила, е силата на Божията преобразяваща благодат, изпратена като дар от Исус. Същата сила, от която Той зависел за превъзможването на греха и живеенето на свършен, победоносен живот, дух „на сила и любов, и на здрав разум“ 2 Тим. 1:7.

Вместо Той да бъде единственият Автор и Завършител на нашата вяра, представена е някаква призрачна фигура, трета личност, Бог Свети Дух, която, както се казва, е отделна и различна от Отца и Сина. Този трети член вече е почитан, обожаван и прославян, без да се разпознава истинската персоналност на Духа.

Ако Божият Дух наистина е отделна личност от самия Бог, тогава това би могло да се отнася по еднакъв начин и за духа на Сатана, който също би следвало да бъде отделна от Сатана личност или същество.

„...величието на небето пази всяка негова дума, за да не би да възбуди **духа на Сатана...**“ *Ривю енд Херълд*, 13-ти април, 1911 г.

„...когато сме принизявани от нашите съчовеци, които са вдъхновявани от **духа на Сатана**, Бог ще ни даде благодат...“ *Знамения на времето*, 2-ри септември, 1897 г.

„Когато жената била освободена от **духа на дявола** и дошла на себе си, господарите й били обезпокоени за своя занаят.“ *Духът на пророчеството*, том 3, стр. 380

Елън Уайт разбирала, че духът на Сатана е самият Сатана, а не някакво друго независимо същество, Зъл Близнак. Духът на Сатана е неговата индивидуалност,

неговия характер, умът на Сатана, начинът по който мисли и се гържи.

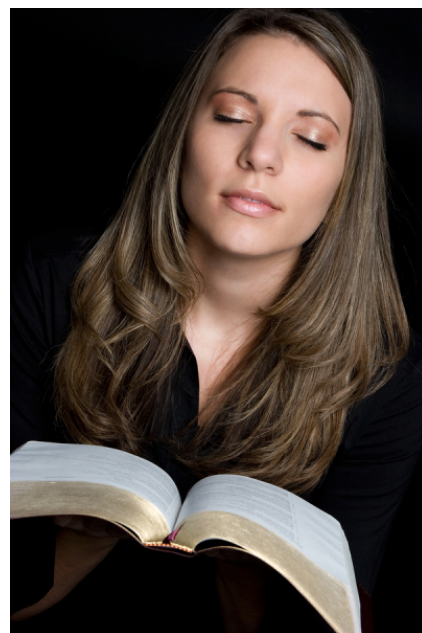
Божият Син дошъл да ни даде разбиране (1 Йоан 5:20, гр. *дианийски* „ум“). Тази гръцка дума се среща само четири пъти в *Новия завет*, където Версията на крал Яков я превежда като „разбиране“, а в 3 групи текста е преведена като „ум“. В Евр 8:10 се цитира Ер. 31:34, „Ще поставя законите Си в ума им (*дианийски*)“; в Евр. 10:16 срещаме отново същия цитат, а в 2 Петр. 3:1 се казва „Погбуждам ума ви (*дианийски*)“.

Библията учи, че всички хора са владени от един от двата духа: свят или зъл дух. Имаме само два избора. Можем да бъдем владени

1. от ума на Бога, или
2. от ума на Сатана

Когато Давид разбрал, че се е поддал на мислите на зъл дух, той се помолил Бог да „обнови правилния дух“, добрия дух, светия дух в него (Пс. 51:10).

Той умолявал: „Не ме отхвърляй от присъствието Си; и не отнемай от мене

Святия Си Дух (стих 11). Божият Дух е Неговото присъствие. Следователно духът на Сатана е неговото присъствие в нашите умове, когато той владее мислите и поведението ни.

Но ние сме били създадени да бъдем „храм на живия Бог“, Който желае да влезе и да „обитава“ в нас (2 Кор. 6:16). Как Той прави това? Чрез обитаване на ума ни.

Исус бил изпълнен с ума на Своя Баща; трябва да сме изпълнени с ума на Исус. Исус се моли на своя Отец: „Аз в тях и Ти в мен“ (Йоан 17:23). „Общението ни е с Отца и Сина“ (1 Йоан 1:3).

Исус е Утешителят, нашият Застъпник, единственият Посредник между Бога и човека, Христовият Дух, който е свързан с Духа на Отца. „Божият Син дойде и ни даде разум.“ Така „ние имаме ума на Христос“ (1 Кор. 2:16). Този ум е трета личност, третата божествена форма, вездесъщата форма на Христос. В човешка форма Исус не можел да присъства навсякъде. Но след като се върнал при Отца, Той „съблякъл“ човешките си ограничения, позволявайки у нас да живеят ума Му, думите Му, Неговия Дух.

Те имат един Бог и един Спасител; и **един Дух - Духът на Христос**, който трябва да внесе единство в техните редици.“ *Свидетелства към църквата*, том 9, 1909 г. Гл. 20, Параграф 3.

„Когато Божиите хора изследват Писанията с желание да разберат какво е истина, Исус присъства **в лицето на Своя представител** Светия Дух.“ *Издание на ръкописи*, том 12, Номер 954, стр. 145.

„... думите, които ви говоря, дух са и живот.“ Тук Христос не говори за Неговото учение, а за Неговата **личност, божествеността на характера Му.**“ *Ривю енд Херълд*, 5-ти април 1906 г.

Духът на Христос е Неговият представител, Неговата личност, божествеността на характера Му, Неговият божествен ум.

Когато Христос отстранил злите духове от облаганите от демони хора, те били възстановени в здрав разум. Хората дошли и видели „онзи, който бил облаган от дявола, и имал легион, сигнал и облечен и в **правилния си ум (смислен)**“ (Марк 5:5).

Защото Бог не ни е дал дух на страх; но на сила, любов и **здрав ум (разум)**“ 2 Тим. 1:7.

Съвършената любов прогонва целия страх.

Господ е любов. Той прогонва духа на страха. Той ни дава Своя Дух. Той е свят. Той е мощен. Това е Неговата промяна в живота, Неговото присъствие. Той преобразява нашите умове, които стават здрави и способни да мислят според Неговите мисли.

„Възстановяващият **Божия Дух**, завладявайки **ума**, преобразява живота; нечестивите мисли отстъпват, отстъпват злите дела, мястото на гнева, завистта и раздора заемат любовта, мира и смирението. Тази сила, която никое човешко око не може да види, създава ново същество по Божия образ.“ *Духът на пророчеството*, том 2, стр. 128, 1877 г.

Както Божият Дух завладява нашия ум, така и духът на Сатана може да притежава ума и да поеме контрол над него.

„До каквато и степен или под каквато и форма **демоните да овладеят човека**, те го правят чрез сетивната нервна система. Чрез висшите сили на **ума** - съвестта, силата на избора и волята - **Сатана обладава човека**. Чрез двигателната нервна система злият упражнява контрол над поданиците си.“ *АБК*, кн. 5 стр. 576.

Или Духът на Христос ще ни контролира или духът на Сатана. „Човек не може да служи на двама господари“, има **само** двама и ние трябва да служим на единия или на другия. Ние сме проектирани от Бог да бъдем храмове за Неговия Дух, но ако се съгласим, духът на Сатана може да нахлуе в умовете ни и да поеме контрола над нашия живот.

Бунтът на Мариам

Мойсей, Аарон и Мариам описват елементите на Великата борба, докато Мойсей и Аарон били символ на Отец и Сина: „той (Аарон) ще бъде за теб (Мойсей) вместо уста, и ти ще му бъдеш вместо Бога.“ (Изх. 4:16), те също били символ на Христос. „Бог възнамерявал тези велики водачи на Неговия народ да бъдат представители на Христос“ *Патриарси и пророци*, Гл. 38, Параграф 16.

Мойсей получил закона на планината, а Исус го дал на народа в Своята проповед на планината; Мойсей водел 12 племена на Израил, а Исус водел 12 ученици; Мойсей отслужил първата Пасха, Исус последната.

Аарон отнасял жертвена кръв в Най-святото място, също както било направено с „кръвта на Христос, който чрез вечния Дух принесе Себе Си без петно пред Бога“

(Евр. 9:14). Аарон представя Христос в Неговата ходатайствена роля на първосвещеник и разпределител на Неговата благодат, Неговия Дух. Тогава, както Исус изпраща Своя Дух, Мойсей изпраща Аарон сред хората.

„По указание на брат си, Аарон взе кадилница и побърза да отиде в средата на събранието, за да „направи умилювателно за тях.“ *Патриарси и пророци*, Гл. 35, Параграф 32

Мариам била „богато надарена с даровете на поезията и музиката“ *Патриарси и пророци*, Гл. 33, Параграф 33. „Мариам, сестра на Мойсей, пророчица, ръководеше жените в музиката.“ „В ласките на хората и честта на Небето тя остана на второ място **само пред Мойсей и Аарон**. Но същото зло, което за пръв път внесе раздора в небето, се разрази в сърцето на тази израилтянка и тя не пропусна да намери симпатизант в своето недоволство.“ *Пак там*

Мариам била символ на Луцифер и подобно на оригиналния засеняващ херувим, който бил втори след Христос сред ангелското множество, тя завидяла за позицията на брат си. Тя била поразена от проказа, символ на греха. Духът на Сатана взел контрол над нейното мислене и завлягал ума ѝ.

„Мариам и Аарон говориха против Мойсей“ „И рекоха: Господ наистина ли е говорил само чрез Мойсей? Не е ли говорил и чрез нас? “ Числа 12:1, 2. Тогава облакът се оттегли и само тя стана проказена. И все пак, за разлика от Луцифер, тя била убедена в грешката си и била изцелена от греха си.

Исус е Този, който дава убеждението.

„Свещениците и владете-

лите, когато влязоха в **присъствието на Христос**, бяха почувствали същото убеждение. Сърцата им бяха силно развълнувани и до тях дойде убеждението: „Никога човек не е говорил като този човек“. Но те заглушиха убеждението на **Светия Дух**.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 50, Параграф 19

Но когато се съпротивляват, присъствието Му бива оттеглено.

„Присъствието на Христос е отстранено, **Сатана върши чудеса** в подкрепа на твърденията си. Той прави слабия силен и вдъхновява всички със **собствения си дух** и енергия.“ *Великата борба*, Гл. 42, Параграф 4

Всичко е свързано с това как използваме ума си, как фокусираме вниманието си.

„Началото на поддаването на изкушението към **греха е като позволиш на ума** да се колебае, да не бъде последователен в доверието си в Бога. Лукавият винаги търси шанс да представи погрешно Бога и да **привлече ума** към забраненото. Ако може, той ще **насочи трайно ума** върху нещата от света. Ще се стреми да възбуди емоциите, да възбуди страстите, да насочи привързаността към онова, което не е за ваше добро; но вие трябва да държите всяка **емоция и страст** под контрол, в спокойно подчинение на разума и съвестта. Тогава Сатана губи силата си да **контролира ума**. Работата, към която Христос ни призовава, е дело на прогресивно завоевание над духовното зло в нашите характери. Естествените тенденции трябва да бъдат преодоленни; защото естественото разположение трябва да бъде преобразено чрез благодатта на Христос.

Апетитът и страстта трябва да бъдат завладени и волята трябва да бъде поставена изцяло на страната на Христос. Това няма да е болезнен процес, ако **сърцето** се отвори, за да получи вдъхновението на Божия Дух.“ *Ривю енд Херълд*, 14-ти юни 1892 г.

„Когато се подчиним на Христос, сърцето се съединява с Неговото сърце, волята се обединява с Неговата воля, **умът става едно с Неговия ум**, мислите са приведени в подчинение на Него; ние живеем **Неговия живот**.“ *Притчи Христови* Гл. 24, Параграф 17

Елън Уайт описва Светия Дух като един жив Дух.

„**живият Дух**“ Писмо 7, 6-11-1891 в *Издание на ръкописи*, том 14, стр. 176.

„**вечно жив Дух**“ Писмо 93, 9-30-1896 в *Издание на ръкописи*, том 491, стр. 83.

Понеже това е **животът на Христос**.

„**Светият Дух е диханието на духовния живот** в душата. Даването на **Духа** е даването на **Христовия живот**.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 84, Параграф 10

„**Христос им дава диханието на собствения си Дух, живота на собствения си живот**. Светият Дух изразява най-висшите си енергии, за да работи в сърцето и ума.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 86, Параграф 38, също и в *Ривю енд Херълд*, 5-ти януари 1911 г., Параграф 6.

„**Влиянието на Светия Дух е животът на Христос** в душата. **Ние не виждаме Христос и не Му говорим, но Светият Му Дух е също толкова близо до нас на едно място, както и на друго. Той (It) работи**

в и чрез всеки, който приема Христос.“ *Издание на ръкописи*, том 12, стр. 260 (Ръкопис 41, 1897 г.).

Изявата на Христовия Дух.

„Никакво обстоятелство, никакво разстояние не може да ни откъсне от **небесния Утешител**. Където и да сме, където и да отидем, **Той винаги е от дясната ни страна**, за да подкрепя, поддържа и ободрява.“ „Той казваше, че **чрез Духа** щеше да им се изяви.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 73, Параграф 28

„В какво се състоеше силата на онези, които в миналото са претърпели преследване заради Христа? Това беше **съюзът с Бога, съюз със Святия Дух, съюз с Христос**.“ „Когато заради истината вярващият застава **на скамейката на земните трибунали, Христос стои до него**. Когато е **затворен в стените на затвора, Христос се проявява** пред него и развеселява сърцето му със Своята любов.“ *Деяния на апостоли*, Гл. 8, Параграф 22.

Това е представителят на Христос.

„Неговият [на Христос] **представител**“ *Деяния на апостолите*, Гл. 5, Параграф 1.

„Господ **Исус действа чрез Светия Дух**, защото **той (it) е Негов представител**. **Чрез него (it)** Той влива духовния живот в душата ...“ *Ривю енд Херълд*, 10-ти февруари 1903 г. том. 4 стр. 492, Параграф 2.

Неговото всеприсъствие.

„Приемете **Светия Дух** и вашите усилия ще бъдат успешни. **Христовото присъствие** е онова, което дава сила.“ *Листа от тетрадки от библиотеката в Елмсхавен, Писмо 32* (1903 г.).

„**Чрез Духа Спасителят щеше да бъде достъпен за всички**. В този смисъл Той щеше да бъде по-близо до тях, отколкото ако не се беше възкачил на високо.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 73, Параграф 26.

Исус е Божият хляб

Исус е нашата светлина, Светлината на живота.

Исус е живата вода.

Исус е за нас небесната роса.

Исус ще гоуде като гъжд.

„Растението, детето, растат, получавайки от обкръжението си това, което служи за живота им - въздух, слънце и храна. Каквото са тези дарби на природата за животни и растения, това е и **Христос** за тези, които се доверяват на Него. Той [Христос] е тяхната „вечна светлина“, „слънце и щит“. (Исаия 60:19; Псалм 84:11). Той [Христос] ще бъде като „**росата** за Израил“. „Той [Христос] **ще слезе като дъжд** върху окосената трева.“ (Осия 14: 5; Псалм 72: 6). Той [Христос] е **живата вода**, „хлябът Божий, който **слиза от небето** и дава живот на света“ (Йоан 6:33). *Пътят към Христос*, Гл. 8, Параграф 2

Исус ще гоуде като късния гъжд.

„Както растението получава слънце, роса и дъжд, така и ние трябва да отворим сърцата си за **Светия Дух**. Делото трябва да се извърши „не със сила, нито чрез мощ, а чрез **Духа Ми**, казва Господ на Силите“ (Зах. 4:6). Ако държим умовете си да остават върху **Христос**, Той **ще дойде при нас „като дъжд, както ранния и късния дъжд по земята“** (Осия 6:3). *Притчи Хри-*

стови, Гл. 3, Параграф 10.

„Покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато **освежителните времена** дойдат от **присъствието** на Господа; и Той ще ви изпрати **Исус Христос**.“ Деяния 3:19, 20

Но гнес има координирани усилия за пренаписване на историята. Едно и също се повтаря многократно:

„Елън Уайт изиграла критична роля в развитието на учението за Божеството или Триединството в Църквата на адвентистите от седмия ден.“ Мерлин Бърт, *История на възгледите за Триединството при Адвентистите от седмия ден*“ Журнал на Адвентното богословско общество, пролет, 2006 г.

„Елън Уайт изиграла влиятелна роля, като ни е помогнала да приемем библиейски възглед за Бога.“ Денис Фортин, „Елън Г. Уайт и Бог: Едно, две или три?“ Конференция в Баден-Вюртемберг, Щутгарт, Германия, юли 2007 г.

Тази мантра се повтаря по еднакъв начин, който моли за проучване на въпроса. Всъщност Елън Уайт играела най-важната роля в насочването на църквата далеч от бурята, която Келог причинявал с новото си богословие.

Новата теология на Келог

В началото на ХХ в. Джон Харви Келог започва да поддържа нови идеи за естеството на Бога. Той наблягал на обитаващата природа на Бога, не само като Дух, но и като сила; и не само в човечеството, но и във всяка жива клетка.

Джон Харви Келог

Получаваме представа за тези концепции от *Живият храм*, книгата, която той публикува по-късно. Някои от идеите на д-р Келог наистина представляли Бога като присъстващ във всичко и насочвали към една безлична универсална сила, както е показано от цитираните по-долу цитати. Но той също направил и редица изявления, които много приличали на тези на самата Елн Уайт.

„Духът на Бога е Господ, Христос, който ни е направил и обитава в нас (Йов 33:4, 32:8; 2 Кор. 3:16, 17)” стр. 457.

По-късно Елн Уайт ще отбележи, че някои от изявленията и идеите на Келог са в хармония с нейните писания. Но тя не позволила това да се смята като подкрепа за всички учения в книгата му. Още през 1881 г. тя е принудена да му изпрати предупреждение.

„Тези теории са погрешни. Аз ги срещам преди.” *Издание на ръкописи*, том 5, стр. 278.

За кои теории говорела Елн Уайт? Било ли е това възражение срещу мнението, че самият Бог живее в нас? Та това е учението на писанията. Или против извода, че Божият Дух е Исус Христос?

Извадки от *Живия храм*

Слънчевата светлина е божествена енергия и присъствието на Бог, стр. 64, 87.

Бог е самото вещество на храната, която ядем, стр. 88

Самият Творец присъства в кръвта ни, стр. 252

Божествената интелигентност проявява мисли и воля в белите кръвни клетки, стр. 261

Бог винаги присъства в нас, действайки чрез инстинктите ни, стр. 432

Големият Дизайнер е лично същество, но и всепроникваща, контролираща всичко в природата персоналност, стр. 451

Има едно универсално единство на съществуването, едно безкрайно обитаващо присъствие, стр. 459

Всяко ядене е тайнство, вземане на участие в Божествената субстанция, стр. 459

Това също е библейско.

По-скоро тя се спряла на пантеистичните представи, че Бог е в слънчева светлина, във водата, във въздуха и във всяко живо същество – дори и в бунтовните грешници.

През 1897 г. Келог започва публично да изразява идеите си и обединява усилия с проповедника на съпругата си, който бил баптист от сегмия ген, а за съжаление също и с Е. Дж. Уагонър. Тогава Уагонър представил новата концепция на Келог на Генералната конференция същата година.

„Каква прекрасна мисъл, че този могъщ Бог, който поддържа реда на целия универс, е в нас! ... Какво невероятно нещо, че този всемогъщ, всемогъщ и всемогъщ Бог трябва да направи Себе Си слуга на човека, като му дава силата на свободната воля, за да насочва енергията в тялото си!” *Ежедневен бюлетин на Генералната конференция*, 1897 г.,

стр. 83.

Бог в нас. Звучи библейски. Святият Дух живее в нас; Христос в нас, надеждата на славата. Но тези идеи са различни: Не става въпрос за личностно пребиваване, чрез Духа на Христос, но ударението е върху „силата“, „енергията“ вътре в нас. Това всъщност бил предшественикът на *Ню Ейдж* спиритуализма. Но Елн Уайт възразила най-вече срещу мисълта, че Бог обитава във всички, дори и в непокаяния грешник.

„В *Живия храм* се твърди, че Бог е в цветето, в листата, в грешника.” *Проповеди и беседи*, кн. 1, Ръкопис 46, 1904 г, *Издание на ръкописи* 900, стр. 343.

„Но Бог не живее в грешника. Словото заявява, че Той пребивава само в сърцата на онези, които Го обичат и вършат правда.” *Пак там*.

„Ако Бог е същност, проникваща в цялата природа, тогава Той живее във всички хора: и за да постигне святост,

човек трябва само да развие силата, която е вътре в него.“ *Свидетелства към църквата*, том. 8, 1904 г., Гл. 45, Параграф 8

Тези директни съвети от Елън дошли, след като отправените по-рано предупреждения били пренебрегнати от г-р Келог. Когато през 1902 г. санаториумът в Батъл Крик изгорял, Келог предложил да финансира изграждането на ново съоръжение с постъпленията от книга, която пишел за здравето, наречена *Живият храм*. Председателят на Генералната конференция А. Г. Даниелс предупредил Келог да не включва в книгата нито една от неговите „нови идеи“. Но въпреки това Келог включил значителна част от своите фантастични и мистични идеи.

Елън Уайт отговорила чрез силно аргументиране на истинската, буквална личност и персоналност на Бог и Неговия Дух. Тя започнала да подчертава истинската реалност на Божия Дух както никога, защото изкривяването се насърчавало направо в средите на самата църква. Тъй като Келог представял Божието присъствие във всичко, с изказванията си Елън правела това Присъствие да бъде „толкова личност, колкото и Бог е личност“.

Тя вече се била борела за запазване личността на Отец; сега защитавала и Неговия Дух,

„... **третото лице на Божеството, Светият Дух.**“ *Специални свидетелства*, серия А, № 10, стр. 37. (1897) също и в *Евангелизъм*, Погрешно представяне на Божеството, Параграф 17

„На грехът би могло да се противостои и да бъде преодолян само чрез мощното **посредничество на третото лице на Божеството**, което ще дойде без модифицирана енергия, но **в пълнотата на божествената сила.**“ *Копнежът на вековете*, 1898 г., Гл. 73, Параграф 33 („трето лице“ е написано с главни букви в по-късни издания)

„Трябва да осъзнаем, че **Светият Дух**, който е **толкова личност, колкото Бог е личност**, минава през тези земи.“ *Ръкопис 66*, 1899 г. (От беседа с учениците в школата в Авондейл) В *Евангелизъм*, Погрешно представяне на Божеството, Параграф 14, (Книгата е съставена след смъртта на Елън Уайт).

Този последен селективен редактиран откъс, когато е разгледан в пълния си контекст показва, че „Господ Бог“ е Този, който знае и чува, и че Той е нашият Пазител и Помощник, който ходи между нас невидим за човешките ни очи:

„**Господ** казва това, защото **Той** знае, че то е за наше до-

бро. **Той** би изградил стена около нас, за да ни предпази от престъпление, за да може **Неговите** благословения и любов да ни бъдат дарени в богатата степен. Това е причината тук да създадем училище. **Господ** ни инструктира, че това е мястото, където трябва да се намираме, и ние сме имали всички основания да мислим, че сме на правилното място. Ние сме се събрали като училище и трябва да осъзнаем, че **Светият Дух, който е толкова личност, колкото Бог е личност**, минава през тези земи, **невидим за човешките очи**; че **Господ Бог е наш Пазител и Помощник. Той чува всяка изречена от нас дума и знае всяка мисъл на ума.**“ *Проповеди и беседи*, том 2, стр. 136, 137; също в *Издание на ръкописи*, том 7, стр. 299

Въпреки че Господ Бог не се вижда, Той присъства лично с Духа Си. Светият Дух е личност, защото Той е личността на самия Исус. Вестителката не казва „те“, а казва „Той“. Тя говори само за една личност, Господ Бог Исус Христос.

Думата „личност“ идва от

латинското *персона*, което се формира от два корена: *пер-* „през“ и *-сона* „звук.“ Използвана е в древни римски времена за обозначаване на маските, които актьорите носели в пиеси и грами. Актьорите изговаряли думите на своя герой през маската.

Исус обещава „да присъства“, когато се четат писанията, да говори чрез Неговия представител, чрез *персоната* на Неговия божествен характер. Той споделя с нашите умове мислите на Своя божествен ум.

Псалм 139 е свързан с мислите - Божиите и нашите.

Господи, Ти си ме изследвал и си ме **познал**. **Знаеш** сядането ми и ставането ми; разбираш **мислите** ми отдалеч ... Запознат Си с всичките ми пътища ... Това знание е твърде чудно за мен; то е толкова високо, че не мога да го схвана. Къде да отида от Духа Ти? Или къде да избягам от присъствието Ти? Ако отида на небето или в гроба, Ти си там. Не мога да се скрия от Теб в тъмнината. Познаваш ме още преди да се родя. Самите подробности за моя генетичен код вече са били написани в книгата Ти. Колко ценни са ми тези Твои **мисли**, Боже!... Изследвай ме, Боже, и познай сърцето ми: изследвай ме и познай **мислите** ми.

Бог знае всичко за нас. Той знае всичко, което правим, всяка наша мисъл, независимо къде сме или къде отиваме. Неговото присъствие е навсякъде и Той може да ни води, да ни насочи към цялата истина. Точно както нашите мисли представят това, което сме, така и Неговите мисли представляват това, което Той е. Както Исус е Словото, Божията

мисъл, която става осезаема и доловима, така и Христовият Дух е Христовата мисъл, внушавана в умовете ни, изричана в сърцата ни.

Във въпросната глава на книгата *Евангелизъм* се съдържа идеята от Псалм 139. Господ чува, Господ знае. Това е напълно в съответствие с многото изявления на Елн Уайт, че Исус е Утешителят, Духът на истината.

Коя могава е онази Личност, която минава незабелязано сред нас?

„Христос минава незабелязано по улиците ни. С вестии за милост **Той** идва в домовете ни. **Той** очаква всички, които се стремят да служат в Негово име, за да им сътрудничи. **Той е сред нас**, за да лекува и да благославя, ако **Го** приемем.“ *Служба на здравето*, Гл. 6, Параграф 49.

„Помнете, че Исус е до вас, където и да отидете, отбелязва вашите действия и **слуша думите ви.** Ще се засрамите, когато чуете гласа Му да ви говори, знаейки, че **Той чува разговора ви?**“ Е. Г. Уайт, *Младежки инструктор*, 4-ти февруари 1897, Параграф 3.

„Господ Исус, който стои до колпортъора, ходи с него и е главният работник. Ако разпознаем **Христос** като **Този**, който е с нас, за да подготвя пътя, **Светият Дух от страната ни ще внушава точните начини.**“ Е. Г. Уайт, *Службата на колпортъора*, стр. 107.

Тайната не се състои в това, че има отделна личност, която е Бог Свети Дух, но че Бог и Неговият Син могат да присъстват лично и това все пак да останане невидимо за нас:

„Че Христос трябваше да

им се яви и въпреки това да бъде невидим за света, беше загадка (тайна) за учениците. Те не можеха да разберат думите на Христос в духовния им смисъл. Мислеха за външната, видима изява. Не можеха да приемат факта, че биха могли да имат **присъствието на Христос** при тях и **въпреки това Той да бъде невидим за света.** Те не разбираха значението на духовното проявление.“ *Южното дело*, 13-ти септември 1898 г.

Може да забележим, че разделът в книгата *Евангелизъм*, от който се появяват този и други цитати, е озаглавен „Триединството“. Само не забравяйте, че неотризираните подзаглавия, добавени към компилации като книгата *Евангелизъм*, са пример за това, за което Елн Уайт предупрежда, че щяло да се случи:

„Има такива, които веднъж се обединиха с нас във вярата, но ще изследват **нови, странни доктрини**, за да открият нещо странно и сензационно, което да представят на хората. Те ще въведат всички възможни заблуди **и ще ги представят като произхождащи от г-жа Уайт**, за да могат да залъгват души.“ *Избрани вестии*, Книга 1, Гл. 3, Параграф 4.

Забележете отново Псалм 139 и 51:

„Къде да отида от **твоя Дух?** Или от **присъствието Ти** къде да побягна? Ако възляза на небето, Ти си там; Ако си постеля в преизподнята, и там си Ти.“ (Псалми 139:7-8)

„Да не ме отхвърлиш от **присъствието Си**, нито да отнемеш от мене **Светия Си Дух.**“ (Псалми 51:11)

В типична еврейска пое-

тична форма (паралелизъм), Божият Дух е Божието присъствие.

Библията говори и за „ангела на Неговото присъствие“.

„Във всичките им скърби Той скърбеше, и **ангелът на присъствието Му** ги избави; поради любовта Си и поради милосърдието Си Той сам ги изкупи, дигна ги и носи ги през всичките древни дни.“ (Исаия 63:9)

Исус все още е с нас днес.

„Няма да ви оставя безутешни (сираци); **Ще дойда при вас. Божественият Дух**, който Изкупителят на света обеща да изпрати, е **Божието присъствие и сила**. Той няма да остави народа Си в света, изгубен за **благодатта Му**, да бъде бит, тормозен от Божия враг и измъчван от потисничеството на света; но **Той ще дойде при тях**. Светът не може да види **истината**; те не познават **Отец и Сина**, но това е само защото не желаят да познаят Бога, не желаят да гледат към **Исус**, да видят Неговата доброта, Неговата любов, небесната Му привлекателност. **Исус** кани всички хора да го приемат; и навсякъде, където сърце е отворено да Го приеме, **Той ще влезе**, радвайки душата със светлината и радостта от **присъствието Си**.“ *Знамения на времето*, 23-ти ноември, 1891 г.

„... Светият Дух е утешител, като **личното присъствие на Христос** в душата.“ *Ривю енд Херълд*, 29-ти ноември 1892 г.

„Светият Дух е **жизненото присъствие** на Бога и ако бъде оценен, ще предизвика хвала и благодарност и винаги ще извира за вечния жи-

вот.“ *Библейско ехо*, 5-ти август 1901 г.

„След възнесението си Той [Исус] трябваше да **отсъства лично**; но чрез Утешителя **Той все още щеше да е с тях** и те не трябваше да прекарват времето си в траур.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 28, Параграф 26

Телесното Му присъствие е на небето.

Божественото Му присъствие е на земята.

„Докато Исус **служи** в светилището горе, **Той все още е чрез Духа Си служител** на църквата на земята.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 16, Параграф 37

Христос ... е от дясната страна на Бога, който също **ходатайства** за нас. (Римляни 8:34).

Христос и Неговият Дух са един и същ посредник. Има само един посредник.

„Духът ходатайства за нас с неизговорими **стенания**.“ (Римл. 8:26)

„Тоя Христос... принесе със **силен вик и със сълзи** молитви и молби...“ (Евреи 5:7)

„**Всяка искрена молитва** се чува на небето. Тя може и да не е изразена гладко; но ако сърцето е в нея, тя **ще се издигне до светилището**, в което **Исус служи**, и **Той ще я представи на Отца без нито една неловка и колеблива дума**, красива и благоухаеща с тамяна на собственото Му съвършенство.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 73, Параграф 17

„Имаме само **един канал за приближаване към Бога**. Нашите молитви могат да стигнат до Него само **чрез едно име - това на Господа Исуса, нашия застъпник. Негови-**

ят Дух трябва да вдъхновява нашите молби. Никакъв чужд огън не трябваше да се използва в кадилниците, които се размахваха пред Бога в светилището. **Затова самият Господ** трябва да запали в **сърцата ни горещото** желание, ако нашите молитви са приемливи за Него. **Светият Дух в нас** трябва да **ходатайства** за нас.“ *Ривю енд Херълд*, 9-ти февруари 1897 г.

Имаме нужда от Слово от Бога (Исус) и Път към Бога (Исус).

Исус е наш ходатай.

Неговият Дух е наш ходатай.

Това е описание на две природи (телесна / духовна) на една и съща личност.

„Докато **Исус, нашият Застъпник**, се моли за нас на **небето**, **Светият Дух работи в нас**, за да желаем и да извършваме Неговата блага воля.“ *Знамения на времето*, 3-ти октомври 1892 г.

„Не забравяйте, че **имате Утешител, Светия Дух, който Христос е назначил**. Вие никога не сте сами. Ако слушате гласа, който сега ви говори, ако откликвате незабавно на чуването на вратата на сърцето си: **„Влез, Господи Исусе, да вечерям с Тебе и Ти с мен“** **небесният Гост** ще влезе. Когато **този елемент**, който е **изцяло божествен**, пребъдва във вас, има мир и почивка.“ *Писмо* 124 до г-жа Уеселс, 7 март 1897 г.

Кой влиза? Исус, разбира се.

„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, **ще вляза при него** и ще вечерям с него, и той с Мене.“ (Откровение 3:20)

В моето сърце, в моето сърце,

Влез в моето сърце, Господи Исусе.

Влез днес, влез, за да останеш.

Влез в моето сърце, Господи Исусе.

Но щом Отец е в Сина, и Синът е в Отец, ние имаме и двамата!

„Исус в отговор му рече: Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и **Ние ще дойдем** при него и ще направим обиталище у него.“ (Йоан 14:23)

„Уместно“ беше Христос да напусне тази земя и да се върне при Своя Баща, за да може да раздава Своя вездесъщ Дух на всичките Си деца. И неговият Дух е истинска личност, личността на самия Исус Христос. Това е Неговият ум, Неговото „съзнателно присъствие“. Не е отделен ум на отделна личност.

„... в деня на Петдесетницата обещаният **Утешител** слезе, бе дадена сила отгоре, и душите на вярващите се развълнуваха от **съзнателното присъствие на техния възнесен Господ.**“ *Великата борба*, Гл. 19, Параграф 21

Нуждаем се от Слово на Бога (Исус)

И от път към Бога (Исус)

Тъй като Божият Дух е Божието присъствие (Пс. 139:6), Божият ум (Ис. 40:13; Римл. 11:34), Христовият ум (1 Кор. 2:16; Фил. 2:5), животът на Неговия собствен живот (*Копнежът на вековете*, Гл. 86, Параграф 38; Кол. 3:4), „Той самият“ (*Свидетелства към църквата*, том 7, Гл. 54, Параграф 23), това е, което позволява на Отец и Сина „да бъдат вътре в нас“ (Йоан 14:10; Йоан 17).

Когато „лъжем“ (Деяния 5:3) или „скърбим“ (Еф. 4:30), ние имаме отношение към Отец и Сина. Това е тяхната личност. По същия начин вие имате отношение с мен, когато четете тези думи - не лично, но всичко, което казвам чрез този „носител“, се казва от мен, който съм личност. Духът е посредникът, агенцията, комуникацията (общение, 2 Кор. 13:14) между Бог и нас. Той говори на нашия ум чрез своя Дух, който е Неговият ум.

Но ние не се молим **на** духа. Исус се моли на Своя Отец; Исус казва: „Молете се на вашия Отец, който е в тайно“ (Мат. 6:6). Стефан се помолвил на Исус (Деяния 7:59). Но няма пример някой в писанията да се моли или да се покланя **на** Духа. По-скоро ние се покланяме **в** Духа (Йоан 4 гл.) и се молим **в** Духа (Еф. 6:18; Юга 20).

Нито общуваме с Духа. Общението ни е със Сина и Неговия Баща. (1 Йоан 1:3; 1 Кор. 1:9).

Прочетете първата глава на *Патриарси и пророците* и последната глава на *Великата борба*. Бог и Христос, Отец и Синът, са единствените описани там, защото

Те се занимават директно със своите непаднали и закупени творения. След пагението на човека Христос общува с човечеството пряко или под формата на своя Дух.

Например Той се явил на Авраам, на Яков, на Мойсей, на Гегеон и на Маное. Той се явявал между херувимите като шекината над мястото на умилостивилицето.

По време на живота Му на земята, Духът Господен бил на Него (Ис. 61:1; 42:1; 11:2) без мярка (Йоан 3:34) и на други също (Лука 1:67; 2:25). Но след като Христос завършил земния Си живот на съвършено подчинение на Своя Баща, даденото Му от Неговия Баща обещание (Деян. 1:4), цяло да се изпълни чрез изливането на собствения Му Дух (ум, характер, живот), като гоиде и обитава в нас.

Това не е отделно същество или личност: това е личността на Исус, Духът на Христос (Гал. 4:6; Фил. 1:19), Господ е този Дух (2 Кор. 3:17); това Е личността на Отца, Духа на Отца, Божият Дух (Римл. 8:9).

Понеже Исус е:

Мат. 13:33 Божият Син

2 Петр. 3:5 Словото на Бога

Йоан 1:29 Божият Агнец

Кол. 1:15 Божият образ

Не трябва да е изненадващо, че Той е също и

Римл. 8:9 Божият Дух

Той принадлежи на Бога, Неговия Баща, Който е едно с Духа на Христос.

Бог е Дух (Йоан 4 гл; Евр. 12:9) и сега трябва да Му се покланяме „в дух“ поради физическата раздяла, наложена от греха.

Но след като грехът бъде изкоренен и тази смъртност се облече в безсмъртието (вечният живот, който е „в Сина“ и „в Отца“ Йоан 5:26), ние ще се изправим пред престола на Бога и на Агнето лице в лице.

Когато бъдем възстановени в пълния образ на Бога и застанем в Неговото присъствие, отново ще бъдем във физическо единство с Него, сватбата на Агнето ще бъде осъществена, Духът Му ще съществува, но за Него няма трон. Той всъщност ще бъде „в нас“ и ние ще бъдем „в Него“.

Божият гар

„Всеки добър **гар** и всеки съвършен **гар** слиза от Отца на светлините“ (Яков 1:17). Исус е „Божият **гар**“ (Йоан 4:10) - добър и съвършен. Превъзходното богатство на Неговата благодат в Неговата милост към нас чрез Христос Исус ... е Божият **гар**“ Еф. 2:7, 8. „Благодаря на Бога за Неговия неописуем **гар**“ (Римл. 9:15).

Светият Дух е наречен още **гар** Божий (Деяния 8:20). „Ако вие, които сте зли, знаете как да давате добри дарове на децата си, колко повече вашият Отец, който

е на небето, ще даде добри неща на онези, които Го молят? (Мат. 7:11). „И ще получите гара на Светия Дух“ (Деян. 2:38) „На езичниците също се е изляла **гарбата** на Светия Дух“ (Деян 10:45). „Божият **гар** е вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ“ (Римл. 6:23).

Божият **гар** е вътре в нас. „Не пренебрегвай **гарбата**, която имаш, която ти се даде, съгласно пророчеството, чрез ръкополагането от презвитерите“ (1 Тим. 4:14). „По тая причина ти напомням да разпалваш **гарбата** от Бога, която имаш чрез полагането на моите ръце. Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение“ (2 Тим. 1:7). Този **гар**, който е в нас, ни е даден от Бог. Той идва чрез полагането на ръцете. Това е **Духът на сила, любов** и здрав разум. Това е умът на Исус в нас, „който беше в Христос Исус“ (Фил. 2:5).

Исус е **Обещаният**. „Бог според **обещанието** Си, въздигна на Израил Спасител“ (Деян. 13:23). Той отново е изпратен като **Обещанието** на Отец. Исус казва: „Изпращам **обещанието** на Моя Отец върху вас“, когато ще „бъдете изпълнени със сила от горе“ (Лука 24:49). Той казал на учениците да „чакат **обещанието** на Отца“ (Деяния 1:4). Тези, които „вкусиха от доброто слово на Бог и силите на игния свят“, „вкусиха от небесния **гар**“ и „станаха причастни на Светия Дух“ (Евр 6:4).

„За да можем да получим **обещанието на Духа** чрез вяра“ (Гал. 3:14). „Та **обещанието** на Исус Христос да може да се даде на вярващите“ (Гал. 3:23).

„**Обещанието** за живот, което е в Христос Исус“ (2 Тим. 1:1). „Вечен живот, който Бог, който не може да лъже, обеща преди началото на света“ (Тит 1:2). „Това е **обещанието**, което Той ни е **обещал**, вечен живот“ (1 Йоан 2:25). „След като изпълните волята Божия, да можете получите **обещанието**“ (Евр 10:36).

„Запечатани сме с **обещания** Свети Дух“ (Еф. 1:13). „За да може Богът на нашия Господ Исус Христос, Отец на славата, да ви даде **дух на мъдрост и откровение** в познанието за Него: очите на вашето разбиране да бъдат просветлени“ (Еф. 1:17, 18). **Духът Божи е Духът на обещанието, духът на мъдростта, знанието и разбирането**.

„Защото на един е дадено чрез Духа словото на **мъдростта**; на друг слово на **знание** от същия Дух“ (1 Кор. 12:8). **Исус** е както **мъдростта**, така и **силата** на Бога (1 Кор. 1:24). И Бог желае да ни даде тази **мъдрост** и тази **сила**, точно както ни е дал Своя Син, „за да познаем каква е надеждата на призванието Му и какви са богатствата на славата на наследството Му в светилите и какво е превъзходното величие на **Неговата сила** към нас вярващите, според действието на Неговата мощ, с която **Той подейства в Христос**, когато Го възкреси от мъртвите и Го постави от гясната Си страна в небесните места.“ (Еф. 1:18-20).

Тази сила е Божията сила, която дава живот. Той възкресил Сина Си от мъртвите. Както Бог има живот в Себе Си, така е дал този

възкресяващ живот на Сина Си, за да има живот в Себе Си (Йоан 5:26). Следователно, „Духът на живота“ е „в Христос Исус“ (Римл. 8:2), тъй като „Духът на живота“ е „от Бога“ (Откр. 11:11). „И ако Христос е във вас“, тогава „Духът е живот“ (Римл. 8:10), защото „Духът дава живот“ (2 Кор. 3:6; Йоан 6:63). Когато Бог влага Своя Дух в нас, ние живеем! (Ез. 37:14). Ето защо Елън Уайт можела да каже:

„Влиянието на Светия Дух е животът на Христос в душата.“ *Издание на ръкописи*, Том 4, стр. 332, 1896 г.

„Даряването на Духа е даряване на Христовия живот.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 84, Параграф 10, 1898 г.

Бог „изпраца“ Своя Дух, за да създава целия живот по „лицето на земята“ (Пс. 104:30). Йоан казва: „Духът Господен ме е създал и гръхът на Всемогъщия ми е дал живот“ (33:4).

И въпреки това ние знаем, че „чрез Словото Господне е създадено небето“ (Пс. 33:6), „че всичко е направено от Него“ (Йоан 1:3), „защото чрез Него всичко е създадено“ (Кол 1:16), „чрез когото и [Бог] създаде светове“ (Евр. 1:2). Синът Божи е също и Съзателят.

Има само един Дух (Еф. 4:4) „Защото чрез Него [Исус] и едните и другите [юдеи и езичници] имаме достъп чрез един Дух при Отца“ (Еф. 2:18). „Никой не идва при Отца, освен чрез мен“, казва Исус (Йоан 14:6). „Защото в един Дух всички сме кръстени“ (1 Кор. 12:13).

Павел заявява, че „мялото е едно“ и въпреки това „има много членове“. Той прави сравнение между единството на ума, целта и духа, което съществува сред членовете на Христовото тяло, между Църквата и Христос и между Неговия ум и Неговия Дух. Той завършва стих 12, като казва „така е и Христос“.

Тогава Павел продължава в стих 13, „и всички от един Дух се напоихме“. Това е пряко споменаване на казаното от него в глава 10-та. „Всичките ни бащи да бяха под облака и всички да преминаха през морето; и всички да бяха кръстени от Мойсей в облака и в морето ... И всички пиеха от едно и също духовно питие, защото пиеха от онази духовна Канара, която ги придружаваше, и тази Канара беше Христос“ (1 Кор. 10:1-4).

Христос, Синът на живия Бог, бил духовната канара, която им давала духовно питие. Синът в духовна форма се явява в огъня и облака по време на всичките им скитания в пустинята. Той бил Скалата; Той бил водата на живота. Кръстени са в Христос, в един Дух.

Този един Дух е бил в пророците от древността „из-

следващи какъв период от време е означавал Христовият Дух, който е бил в тях“ (1 Петр. 1:11). Този Христов Дух е същият Дух, който движел светите Божии хора да говорят (2 Петр. 1:20). Това обяснява как Христос е „отишъл да проповядва на духовете в тъмницата... в дните на Ной“ (1 Петр. 3:19, 20): „чрез Духа“, (стих 18).

„Спасителят беше говорил чрез всички пророци.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 23, Параграф 11.

„Христос беше говорил със Своя народ чрез пророците... Христовият глас е този, който ни говори чрез Стария Завет. „Свидетелството на Исус е духът на пророчеството.“ *Откровение 19:10.* *Патриарси и пророци*, Гл. 32, Параграф 12

Духът на пророчеството, Духът, който говори чрез пророците, е гласът на Христос, свидетелството на Исус.

Това бил личностният характер на Божия Дух, за който Елън Уайт се опитала да внуши на църквата, като противодействала на мистичните възгледи на Джон Харви. Но въпреки предупреждателните думи, Келог не се спрял и печатницата *Ривю енд Херълд*, която печатала книгата му, изгоряла до основи по-късно същата година през декември 1902 г.

Обръщането на Келог

Келог веднага започнал да прави планове да отпечата книгата си в друга печатница. Джордж Бътлър дошъл да обсъди въпроса, все още загрижен за това, което лекарят планирал да включи относно природата на Бога.

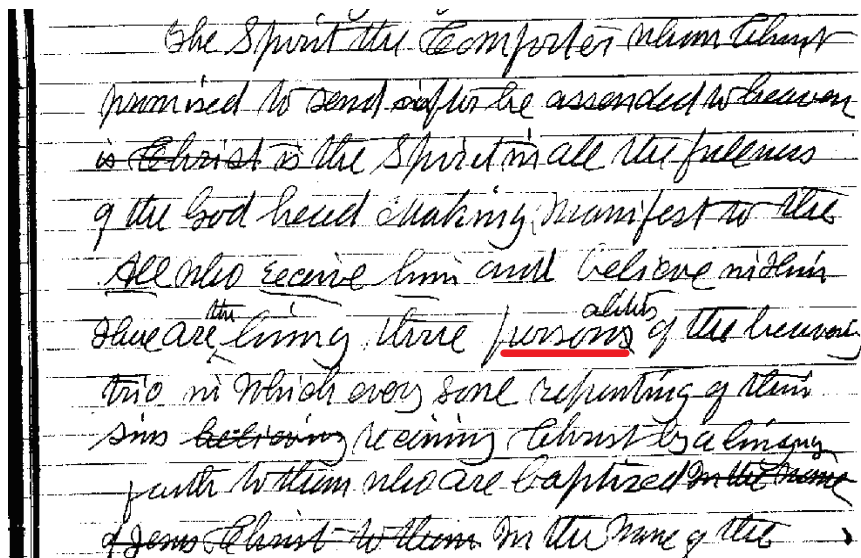
„Доколкото мога да разбера затрудненията, които се срещат в Живия храм, цялата работа може да бъде сведена до следния въпрос: **Личност ли е Светият Дух? Ти казваш, че не е.** „Как Светият Дух може да бъде третата личност и изобщо да не е личност, за мен е трудно да разбера.“ „Предполагах, че Библията казва това [Светият Дух е личност] поради **личното местоимение, което тя използва**, когато говори за Светия Дух. Сестра Уайт използва **местоимението „той“**, и е казала с толкова думи, **че Светият Дух е третото лице на Божеството.**“ Писмо, Келог до Г. А. Бътлър, 28-ми октомври 1903 г.

Келог заявил, че Бътлър не вярва, че Светият Дух е личност. Но Келог признал, че сега вярвал в това. Той се позовал на употребата на личното местоимение „той“ от Елън Уайт и от самия Исус в Евангелието на Йоан. Заключение му било, че Светият Дух е личност и цитирал Елън Уайт, идентифицирайки го като „третото лице на Божеството“.

Той бил прав в разпознаването на Божия Дух като личност, защото Бог е личност (Евр. 1:3), която има образ (Йоан 5:37), гръб и лице (Изм. 33:23). Така също и Христовият Дух е личност, защото Исус е личност. Но на следващия ден Келог обявил, че сега вярва, че Светият Дух е различна личност - Бог Дух.

А. Г. Даниелс, президент на Генералната конференция, се изправил срещу Келог с „възраженията“, които имал против неговия материал:

„Тогава той [Келог] заяви, че **предишните му възгледи относно триединството** са

Това действително фотокопие на ръкописа на Елън Уайт започва с нейната версия на описанието на Боргман за Светия Дух.

The Spirit is the Comforter whom Christ
 Promised to send after he ascended to heaven
 Is Christ is the Spirit in all the fullness
 Of the God head making manifest to the
 All who receive him and believe in Him
 These are the living three persons alities of the heavenly
 trio in which every soul repenting of their
 Sins believing receiving Christ by a living
 Faith to them who are baptized...

му пречели да направи ясно и абсолютно правилно изявление; но че за кратко време той повярвал в триединството и сега можел да види доста ясно къде е проблемът и вярва, че можел да изчисти въпроса задоволително.

Каза ми, че сега вярвал в Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух; и възгледът му беше, че Бог Светият Дух, а не Бог Отец е този, който изпълвал цялото пространство и всяко живо нещо. Той каза, че ако е вярвал в това преди да напише книгата, можел да изрази възгледите си, без да създава грешното впечатление, което книгата сега създавала.

Представих пред него възраженията, които наме-

рих в учението, и се опитах да му покажа, че то толкова напълно противоречи на евангелието, че не виждах как може да бъде преразгледано само чрез промяна на няколко израза.“ Писмо: А. Дж. Даниелс до У. К. Уайт. 29-ти октомври 1903 г., стр. 12

Елън Уайт обяснила характера на нейните възражения, давайки примери:

„Идеите на тези, които търсят съвременни научни идеи, не трябва да бъдат вярвани. Изготвят се такива представления, като следните:

„Отец е като светлината, невидим: Синът е като въплътената светлина; Духът е светлината, разпръсната навсякъде.“

„Отец е като росата, невидими пари; Синът е като росата, събрана в красива форма; Духът е като росата, паднала на седалището на живота.“ Друго представяне:

„Отец е като **невидимата пара**; Синът е като оловен **облак**; Духът е **дъжд** падащ и работещ с освежаваща сила.“

Тук Елн Уайт възвеща цитира гумите на Уилям Бордман, близък на петдесетническия евангелист Дуайт Л. Муди. Бордман публикувал книгата *Висшият християнски живот* през 1858 г. В Част 2-ра, Глава 1-ва, страници 201-203 той написал следното:

„Отец е като невидимата светлина. Синът е като въплътената светлина. Духът е като падащата светлина.“

„Отец е като росата в невидимите пари. Синът е като росата, събрана в красива форма. Духът е като росата, слязла върху седалището на живота.“

„Отец е като невидимите пари. Синът е като оловен облак и падащ дъжд. Духът е навалял дъжд, работещ с освежаваща сила.“ „Всички тези прилики са несъвършени. Те по-скоро скриват, отколкото да илюстрират **триличността на единствения Бог**, защото не са личности, а неща, бедни и земни в най-добрия случай, **за да представят живите персоналности на живия Бог**.“

Макар Бордман да признава, че подобни примери са „несъвършени“, Елн подчертава, че те са също и „неистински“.

„Всички тези **спиритуалистични представи** са просто нищо. Те са **несъвършени, неистински**. Те отслабват и намаляват величието, с което не може да се сравни никое

земно подобие. **Бог не може да се сравни с нещата, които са направили ръцете Му**. Това са просто земни неща, търпящи проклятието Божие заради греховете на човека. **Отец не може да бъде описан със земните неща.** Специални свидетелства Серия Б, № 7, стр. 62, 63, ноември 1905 г., в *Евангелизъм*, Гл. Погрешно представяне на Божеството, Параграф 4.

Бордман продължил да разяснява за трите персоналности на Божеството. Елн също следвала и коригирала всяко от изявленията на Бордман спрямо това, което смятала за правилната версия, както показваме по-долу.

Там, където Бордман заявява, че триединният Бог се състои от живи личности, Елн заключава: „Има три живи **персоналности** на небесното трио“.

Някои ще оспорят това, тъй като публикуваната печатна версия на нейното изявление съдържа понятието „личности“. Въпреки това, проверката на нейния оригинален ръкописен разкрива намерението ѝ.

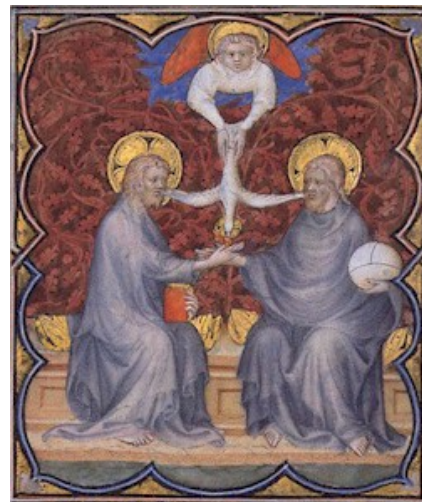
Шестият ред в това фотоконие гласи:

„Това са живи^{те} три личности^{персоналности} на небесното трио...“ Елн Уайт ясно променя текста си, докато пише. Можем да видим, че тя добавя определителния член „the“, за да подобри граматиката, а след това зачертава окончието „s“ в края на „person“ („личност“) и добавя над него „-alities“ („персоналности“). Трябва да е съвсем ясно, че вместо да цитира казаното от Бордман, тя поправя изявленията му.

Но има още.

Забележете, че на третия ред тя първоначално казва, че „Духът... е Христос.“ Това било правилно, но тя искала не само да Го идентифицира, но и да посочи посредничеството Му, Неговата функция. Вместо да каже, че всяка от трите личности „е пълнотата на Божеството“, както прави Бордман, тя променя модела и, когато стига до Духа, казва, че той е **в** пълнотата на Божеството.

Духът е споделен между Отца и Сина. Ето как те са „едни в дух“.

Ето защо тя можела да каже, че Исус е Утешителят, Духът на истината, Параклете, нашият Застъпник.

„Спасителят е наш Утешител. Това изпитах аз.“ *Издание на ръкописи*, стр. 49, 16-ти юли 1892 г.

„Докато с вяра **поглеждаме към Исус**, нашата вяра пронизва сянката и ние се възхищаваме на Бог за Неговата чудесна любов, че ни е дал **Исус Утешителя**.“ *Издание на ръкописи*, том 19, № 1405 от Престън, Мелбърн, 26 юли 1892 г., стр. 297; *Синове и дъщери Бога*, стр.124

„**Няма утешител като**

Христос, толкова нежен и толкова верен. Той е затрогван от усещането за нашите немощи. **Духът Му** говори на сърцето.“ *Ривю енд Херълд*, 26-ти октомври 1897 г.

„Той идва при нас чрез **Своя Свети Дух** днес. Нека **Го познаем сега**; така ще Го познаем и когато **дойде с небесните облаци**, със сила и голяма слава.“ *Ривю енд Херълд*, 30-ти април 1901 г.

„Нека изучават седемнадесетата глава на Йоан и ще се научат как да се молят и как да живеят с **Христовата молитва. Той е Утешителят**. Той ще пребъде в сърцата им, като прави радостта им пълна.“ *Ривю енд Херълд*, 27-ми януари 1903 г.

Защо е толкова важно да знаем **кой** е Христовият Дух?

„Причината, поради която църквите са слаби и болнави и готови да умрат, е, че **врагът** е въздействал с обезкуражителни влияния върху трепещите души. Той се стреми да **скрие Исус от погледа им като Утешителя**.“ *Ривю енд Херълд*, 26-ти август 1890 г.

Защо Дяволът иска да ни гържи в неведение относно Христовия Дух?

„**Даването на Духа** е даване
Боргман

„Те могат също да илюстрират истината, че цялата пълнота на Този, Който изпълва всичко, живее във всяка личност на Триединния Бог.

Отец е **цялата пълнота** на Божеството невидима.

Синът е **цялата пълнота** на Божеството проявена.

Духът е **цялата** проявяваща **пълнота** на Божеството.

Личностите не са просто служби или режим на разкриване, а живи личности на живия Бог.“

на **Христовия живот**. Той изпълва получателя с **качества на Христос**.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 84, Параграф 10; *Ривю енд Херълд*, 2 юни 1896 г.

„**Христос е дал своя Дух** като **божествена сила за преодоляване** на всички наследствени и култивирани склонности към злото и за да отпечата собствения Си характер върху църквата.“ *Ривю енд Херълд*, 19-ти май 1904 г.

„Христос заявява, че след възнесението Си ще изпрати в църквата Си, като **свой коронен подарък, Утешителя**, който трябва да заеме мястото Му. Този Утешител е Светият Дух - **душата на живота Му**, ефикасността на Неговата църква, светлината и живота на света. **Със своя Дух Христос** изпраща примирително **влияние и сила**, които премахват греха.“ *Ривю енд Херълд*, 19-ти май 1904 г.

„Неговата цел е **най-висшето влияние във вселената, произтичащо от източника на цялата сила**, да бъде тясно. Те трябва да имат **сила да се противопоставят на злото; сила**, която нито земята, нито смъртта, нито адът могат да овладеят, сила, която ще им даде възможност да **победят**, както Христос победи.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 73, Па-

раграф 62

„**На грехът може да се противостои** и да бъде преодолян **само** чрез **мощното действие на третото лице на Божеството**, което ще дойде без модифицирана енергия, а в пълнотата на **божествената сила**.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 73, Параграф 33

„Има **само една** сила, която може да пречупи злото в сърцата на хората и това е **силата на Бог в Исус Христос. Само чрез кръвта** на Разпнатия има очистване от греха. **Неговата благодат единствено** може да ни даде възможност да се **противопоставим и да покоряваме** тенденциите на падналата ни природа. *Свидетелства към църквата*, Том. 8, 1904 г., Гл. 45, Параграф 8.

„Единствената защита срещу злото е **обитаването на Христос в сърцето** чрез вяра в Неговата правда. Ако не станем **жизнено свързани с Бога**, никога не можем да устоим на неосветените ефекти от самолюбието, самонадеяността и изкушението към греха.“ *Копнежът на вековете*, Гл. 33, Параграф 9.

„Нека тези, които носят отговорност, помнят, че **Светият Дух е този, който трябва да оформя нещата**. Господ е Този, който контролира.
Уайт

Отец е **цялата пълнота** на Божеството телесно, и е невидим за очите на смъртните.

Синът е **цялата пълнота** на Божеството проявена.

Божие Слово заявява, че Той е „свършен образ на Неговата същност“. [Йоан 3:16] Тук е показана личността на Отца.

Утешителят, когото Христос обеща да изпрати, след като се възнесе на небето, е **Духът в цялата пълнота** на Божеството, изявяващ силата на божествената благодат за всички, които приемат и вярват в Христос като личен Спасител.

Ние не трябва да се опитваме да оформяме според нашите собствени идеи онези, за които работим, а да **оставим Христос да извърши формирането.** *Свидетелства към църквата*, том 9, 1909 г., Гл. 13, Параграф 34.

Нито църковното ръководство, нито Елън Уайт са поздравили Келог за неговото откриване на *истината* за „Бог Свети Дух“. Вместо това, Елън Уайт многократно подчертава идеята за Отец и Сина като отделни *персонажи*, като изключва Духа.

„Знаем, че **Христос дойде лично**, за да разкрие Бог на света. **Бог е личност и Христос е личност.** За Христос се говори в Словото като за „блясъка на славата на Неговия Отец и **точния образ на Неговата личност.**“ „Беше ми забранено да говоря с д-р Келог по тази тема, защото това не е тема, за която трябва да се говори. И бях инструктирана, че определени идеи в *Живия храм* са **Алфата на един дълъг списък с измамни теории.**“ Елън Г. Уайт, *Беседа* на 18 май 1904 г., *проповеди и беседи*, том първи, страница 341, *Ръкопис* 46, 1904 г.

„**Христос е едно с Отца, но Христос и Бог са два различни персонажа.** Прочетете Христовата молитва в седемнадесетата глава на Йоан и ще откриете ясно това.“ *Ривю енд Херълд*, 1-ви юни 1905 г.

„Единството, което съществува между Христос и Неговите ученици, не унищожава личността на нито един от двамата. Те са едно в цел, в ум, в характер, но не и в личност. Ето така **Бог и Христос са едно.**“ *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 43, Па-

раграф 35

Показателно е, че тя не включва Светия Дух в нито едно от многото си изказвания, касаещи единството на Отец и Сина и техните две различни личности. Тя никога не говори за „три различни персонажа“, защото Духът е личното проявление на Отца и Неговия Син.

Възражението на Лафбъроу

Веднъж Дж. Н. Лафбъроу отговорил на въпрос, зададен от читател в брой на *Ривю енд Херълд* от 5-ти ноември 1861 г.: Какво сериозно възражение има срещу учението за Триединството?

ОТГОВОР. Има много възражения, които бихме могли да назовем, но поради ограниченото ни пространство ще ги намалим до следните три: 1. То противоречи на здравия разум. 2. Противоречи на писането. 3. Произходът му е езически и фантазен.

Тези позиции ще коментираме накратко в техния ред. 1. Не е много в съгласие със здравия разум да се говори, че три са едно, а едно е три. Или както някои го изразяват, наричайки Бога „Триединния

Бог“ или „Богът три-в-едно“. Ако Отец, Син и Светият Дух са всеки от тях Бог, това биха били три Бога; защото три пъти по едно не е едно, а три. Има смисъл, в който те са едно, но не една личност, както твърдят Тринитаристите.

2. То противоречи на Писанието. Почти всяка част от Новия Завет, която можем да отворим, в която има повод да се говори за Отца и Сина, те са представени като две отделни личности. Седемнадесетата глава на Йоан е сама по себе си достатъчна, за да опровергае учението за Триединството. Над четиридесет пъти в тази глава Христос говори за своя Баща като за отделна от Него самия личност. Баща му бил на небето, а Той на земята. Отец Го бил изпратил. Дал Му тези, които вярвали. След това Той трябвало да *отиде* при Отец. И с това само свидетелство Той ни показва в какво се състои единството на Отца и Сина. Това е същото като единството на членовете на Христовата църква. „Всички те могат да бъдат едно: както ти, Отче, си в мен, и аз в Теб, така и те да бъдат едно в нас; за да повярва светът, че си Ме изпратил. И славата, която ми *даде*, аз я *дадох* на тях; за да бъдат едно, също както и ние сме едно.“ В едно сърце и един ум. В една цел в целия план, създаден за

От катедрала в Адис Абеба, Етиопия

спасението на човека. Прочетете седемнадесетата глава на Йоан и вижте дали това не разстройва напълно учението за Триединството.

Елън Уайт се съгласила, препоръчвайки Йоан 17-та глава като наше единствено църковно кредо. Лафбъроу прогължил.

За да вярваме в това учение, когато четем писанието, трябва да вярваме, че Бог е изпратил Себе Си в света, умрял е, за да примири света със Себе Си, възкресил се от мъртвите, възнесъл се е към Себе Си на небето, умолява Себе Си на небето, за да примири света със Себе Си и е единственият посредник между човека и Себе Си. Това няма да позволи действието на човешката природа на Христос (според тринитаристите) като посредник; защото Кларк казва: „Човешка кръв не може да умилостиви Бога повече от кръвта на свине“ (Коментар върху 2 Царе 21:10). Трябва също да повярваме, че в градината Бог се молел на Себе Си, ако е било възможно, да Му се размине чашата, и хиляди други подобни нелепости.

След като изброява 36 текста, които са в конфликт „с идеята, че Христос е всемогъщият, вездесъщият, върховен и единствено съществуващ Бог“, той отбелязва:

Думата Триединство никъде не се среща в Писанията. Основният текст, който се преподава, е 1 Йоан 5:7, но той е вмъкване. Кларк казва: „От сто и тринадесет ръкописа текстът липсва в сто и дванадесет. Първото място, на което текстът се намира на гръцки език, е в превода на гръцки език на актовете на Латеранския събор, проведен през 1215 г.“ - *Коментар върху*

Йоан 1-ва глава и забележки в края на главата.

Елън Уайт се съгласила.

„Видях, че Бог особено е пазил Библията, но, когато копията са били малко, учените са променили думите в някои случаи, мислейки, че я правят по-ясна, когато всъщност те са изпълвали с тайнственост това, което е ясно, като я правят да зависи от установените им възгледи, които са управлявани от традицията.“ *Духовни дарби*, кн. 1, с. 117; *Ранни писания*, Гл. *Смърт, а не вечен живот в мизерия*, Параграф 9.

Йоановата запетая, както е известно това вмъкване, е призната от повечето съвременни учени като фалшива.

„Не се колебаем да заявим убеждението си, че оспорваните думи не са написани от св. Йоан: че първоначално са внесени в латински копия в Африка от страничното поле, където са били поставени като благочестив и ортодоксален гланц на стиха 1 Йоаново 5:8; от латински той е проникнал в два или три късни гръцки кодекса и оттам в отпечатания гръцки текст, място, за което той няма основателни претенции.“ Ф. Х. А. Скривънър, *Ясен увод към критиката на Новия завет*, Кеймбридж, 1883 г., трето издание, стр. 654.

„Този пасаж отсъства от първоначалната версия на *Вулгата*, но по-късно си проправя път към латинския текст и присъства в изданието *Клементин*.“ Ф. Ф. Брус, *Английската Библия*, стр. 204

„...въпреки че вмъкнатите думи учат за Триединството, Лутер ги е изключил и никога не ги е имал в превода си.“ Уилям Ф. Бек, *Светата Библия*

на езика на днешния ден.

„Всеки, който използва скорошна научна версия на Новия завет, ще види, че тези думи за Триединството не се намират в стих 7. Това е така, защото те нямат основа в гръцкия текст. Под римокатолически натиск Еразъм ги вмъква от латинската Вулга. Те не са част от вдъхновената Библия.“ Ралф Ърл, *Значения на думите в Новия завет*, стр. 452.

„... те вероятно дължат произхода си на някакъв писар, който ги е написал в полето на неговото копие от 1 Йоаново; по-късно погрешно са считани за част от текста. Отвъд всяка сянка на съмнение, формулировката на текста в *Новата международна версия* представлява това, което Йоан всъщност е написал. Следователно, трябва да ограничим вниманието си върху тримата свидетели, за които Йоан е писал, *Духът, водата и кръвта*.“ А. К. Маршал, *Коментар към Йоановите послания*, стр. 236.

Защитаван от Ватикана до 1927 г., стихът вече не е включен в съвременните католически преводи, както и в *Ревизираната стандартна версия*, *Новата международна версия* и *Американската стандартна версия*. Дори коментарът на Библията на АСД съвпада с това заключение.

„Пасажът, както е даден във *Версията на крал Яков*, не се намира в нито един гръцки ръкопис преди 15-ти и 16-ти век. Спорните думи попаднали във *Версията на крал Яков* чрез гръцкия текст на Еразъм (вж. Т. 5, стр. 141.)... Оспорваните думи са широко използвани в подкрепа на учението

за Триединството, но с оглед на такива прекомерни доказателства срещу тяхната автентичност, тяхната подкрепа е безполезна и не трябва да се използва.“ *Библейски коментар на АСД*, том 7, стр. 675.

1 Йоан 2:23 е друг пример за вмъкване. Втората половина на стиха е изцяло добавена от преводачи. Текстът е с наклонен шрифт във *Версията на крал Яков*.

1 Йоаново 5:7 първоначално бил коментар в страничното поле на Библията, направен в отговор на трикратното свидетелство, представено в стих 8: Духът, водата и кръвта са еднородно свидетелстват, че Исус е Христос, Синът на живия Бог и че Той е умрял напълно, за да ни спаси, изливайки душата си на смърт. Но, както беше отбелязано преди, тези трите са триединство от неодошевени неща, които са не на небето, а „на земята“.

Дух - раждането и помазването на Исус

Вода – Кръщението на Исус

Кръв – Смъртта и погребението на Исус

Неемия 9:20 споменава едно подобно „триединство“ на Христос:

„И Ти им даде **благия Си Дух**, за да ги вразумява и не отне **манната Си** от устата им, и даде им **вода**, когато бяха жадни.“

Исус още не бил пожелвал живота Си и затова кръвта не била спомената. Но той е Живият хляб, който слязъл от небето, и ако човек яде от него, ще живее вечно (Йоан 6:51). Исус предлага на всички водата на

живота, както я предложил и на жената при кладенеца. Блажени онези, които гледат и жадуват за правда, за Исус Христос праведния (1 Йоан 2:1). Той е помазаният, Месията, помазан с Духа на Своя Баща, с ума на Своя Отец, с думите на Неговия Отец. Думите Му са Дух и живот (Йоан 6:63). Трябва да ядем плътта Му, Живия хляб, чистата Манна; трябва да пием кръвта Му, водата на живота, която ни очисти от всеки грях (1 Йоан 1:7). Подобно на вода, Неговата кръв измива грехите ни и ги избелва в кръвта на Агнето (Откр. 7:14). Кръвта Му носи живот; а животът е в кръвта (Левит 17:11).

Йоан отбелязва, че Исус дошъл с „вода и кръв. И Духът е този, който свидетелства, защото Духът е истина.“ Исус казва: „Аз съм... Истината“ (Йоан 14:6). Той е „Верният свидетел“ (Откр. 3:14).

Исус е отговорът за всяка фаза от нашето спасение. Той е Авторът и Завършителят, Първият и Последният, Началото и Краят и всяка стъпка между тези. Той е нашият Спасител, нашият Пример, нашият Първосвещеник, нашият Заместник, нашият Адвокат, нашият Посредник и нашият Утешител. Той се намесва за нас на небето и живее вътре в нас на земята.

„Ако очите ни биха могли да се отворят, щяхме да можем да видим **Исус** **всред нас**, **заедно със светите Му ангели**. Мнозина почувстваха Неговата благодат и **Неговото присъствие** в богата степен на сигурност... Знаехме, че Спасителят, който опрощава греха е **сред нас**... Знаех, че Исус е **сред нас**.“ *Материали от 1888*

г., стр. 58, 59

Исус казал: Където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и аз сред тях (Мат. 18:20). Не в човешка форма, но с пълния капацитет да общува с нас, да инструктира и да дава сила.

„**Цялото общуване** на небето със земята от падението на Адам се е осъществявало чрез Христос.“ *Бюлетин на Генералната конференция*, 1-ви юли 1900 г., стр. 178

„Защото кой човек знае човешките неща, освен човешкият дух, който е в него; също така Божиите неща не **знае** никой освен Божият дух.“ 1 Кор. 2:11

Човешкият дух е в човека и е наясно или знае какво се случва в човека. Това е неговото психическо състояние на самосъзнание, неговите мисли и съзнателност. Духът не е някакъв призрак или фантом. Това е нашето рационално и психическо състояние на ума.

Точно както умът (духът) на човека не може да съществува и да функционира без тялото си, така и Духът или умът на Христос не действа без Неговото божествено тяло, макар и „съблечен“ от човечеството. Духът на човека не е отделно същество; нито Божият Дух е отделно същество. Той е Негов представител. Елън Уайт дефинира значението на думата представител по този начин:

„Бог назначава ангели да служат ... тези небесни **представители на всемогъщата сила**...“ *Свидетелства към църквата*, том 6, Гл. 57, Параграф 24.

„Ние сме свидетели на

Христос, когато изповядваме Христос.“ „За да направим такава изповед, трябва да **представяме Христос**... Но никой не може да изповядва Христос, освен ако Христовият Дух не пребъдва в него като **жив принцип**.“ *Ривю енд Херълд*, 12-ти февруари 1895 г.

„Исус, точният образ на личността на Отец, сиянието на Неговата слава, самоотричащият се Изкупител, по време на Своето изпълнено с любов странстване на земята, беше живо **представяне на характера** на Божия закон.“ *Мисли от планината на благословиенията*, Гл. 3, Параграф 14

■ Ангели представят Всемогъщество

■ Ние представяме един жив принцип

■ Исус представя характера на закона

Това са три примера, когато някой не представя друго лице, а качество или концепция.

„Когато Христос пребивава в сърцето ... **Христовият Дух, Неговата любов**, онекопява сърцето...“ *Пътят към Христос*, Гл. 8, Параграф 15

„... ако имаме **ума** на Христос ... Ще проявяваме **духа**, който е живял в Христос.“ *Библейско ехо*, 15 април 1892 г.

„...Да станем участници в божествената природа, улавяйки **духа** и **ума** на Исус...“ *Ривю енд Херълд*, 28-ми април 1891 г.

Нов начин, нов ген

Г-жа Уайт предвиждала, че ще дойде време, когато ще има хора, които смятат, че подобряват доктриналните основи на църквата.

„Някои хора могат да предложат, че са намерили **нов начин** и че могат да поставят **по-здрава основа** от тази, която е била положена. Но това е голяма измама.“ *Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 45, Параграф 30.

Ли Роу Фрум определено е вярвал, че „общественото отхвърляне“ на „грешните ранни лични възгледи“ е победа за църквата.

„Дойдохме, слава Богу, до **нов ден** на откровеност и здравина, като резултатът е едно **по-добро разбиране**, осъзнаване и приемане, което подготвя пътя към огромното световно свидетелство и триумф, които сега стоят близо пред нас.“ *Движение на съдбата*, стр. 36

Фрум е предпочитал това, което нарича „Вечните Истини“, вечните принципи“, фокусирайки се върху трите лица на Божеството или Триединството. Те са *вечни*, защото Бог Отец, Син и Свети Дух са вечни“ стр. 34. Той обвинил папския Рим, че е объркал Вечните Истини, за да ги смаже на земята и да въведе на тяхно място заблуда (стр. 43). Той гледал на Триединството като на вечна истина, разбрана и получавана в истинската ѝ форма от апостолите, но по-късно покварена от Рим. За него работата на Реформацията е извършена от остатъка на адвентното движение за възстановяване не само на съботата и светилището, но и на истинския Триединен Бог.

Елън Уайт също видяла промяна в църквата, появяваща се в нейно време.

„Виждам началото на едно дело, което би премахнало ня-

кои от стълбовете на нашата вяра... Но пътните знаци, които ни направиха това, което сме, трябва да бъдат запазени и те ще бъдат запазени, както Бог е посочил чрез словото Си и свидетелството на Неговия Дух. Той ни призовава да се придържаме твърдо, с хватката на вярата, към основните принципи, които се основават на безспорен авторитет.“ *Свидетелства, съдържащи писма до лекари и служители*, стр. 58, 59

Как бихме могли да твърдим, че сме църквата на „остатъка“, ако се покланяме на погрешен Бог? Как биха могли нетринитарните адвентисти да се осмелят да призоват другите да излязат от вавилонското объркване, когато и те също са били объркани?

Доказателствата са в изобилие. Както видяхме в том 3-ти, Библейските записи на Конференцията от 1919 г. показват, че ръководството на църквата, дори след смъртта на Елън Уайт, все още учи и вярва в споделения Дух на Отца и Сина. Със сигурност имало различни гледни точки за равнопоставения, вечен статут на Христос и много изказани мнения по този въпрос. Но нито дума за несъгласие не се повдигнала, когато Прескот представил Христос като Утешителят, Духът на истината. И все пак днес този автентичен стълб също е напълно отхвърлен в полза на традицията. Необходимостта от приема на мнозинството е по-силна от свидетелството на писаното Слово.

А сега нека обобщим това, което открихме.

Светият Дух е истинска

личност,
наречена Дух Божий,
Духът на Христос,
Духът на Божия Син,
Представителят на Бог и
Христос.

Ангелът, който вървял
пред тях.

Военачалникът на Господ-
ното множество.

Архангел Михаил.

Умът на Христос.

Ние имаме достъп до
Отца чрез един Дух.

Игваме при Отца само
чрез Исус.

Отец и Синът имат един
и същи Дух.

Той е съществена част от
Бога.

Сила, произхождаща от
Божия престол.

Действа при сътворение-
то и изкуплението.

Насочван е от Божия Син.

Всеприсъствието на
Христос.

Вечният Дух, всезнаещ и
вездесъщ.

Христос, съблечен
от персоналността на
човечеството.

Това е Христовият Дух.

Прави Спасителя достъ-
пен за всички.

Христовото присъствие.

Христос живее в нас чрез
Своя Дух.

Божият Дух е приеман в
сърцата ни.

Същият дух живее в Отец
и Сина.

Исус идва при нас и живее
в нас.

Той не ни остава сираци
(безутешни).

Той и Отец пребъдват
в нас.

Светият Дух идва в име-
то на Исус.

Той е Духът на Исус.

Светият Дух напътства
и убеждава.

Но ние гледаме към Исус.

Духът на нашия Отец го-
вори в нас.

Той е Отец на всички
духове.

Синът е животворящ дух.

Господ е този Дух.

Исус има седемте Божии
Духове.

Светият Дух изхожда от
Отца.

Исус изхожда от Отца.

Златното масло идва от
маслиновите гървета.

Духът на Христос бил в
пророците.

Пророците говорели от
Светия Дух.

Божият Дух е умът на
Бога.

Ние имаме ума на Христос.

Сега трябва да разпоз-
наем Неговия Дух, така че
да разпознаем и Неговото
идване.

Имаме само един За-
стъпник и Посредник.

Христос ходатайства за
нас на небето, служейки чрез
гостойнствата на Негова-
та смърт, оправдавайки и
опрощавайки.

Духът Му ходатайства за
нас на земята, служейки чрез
гостойнствата на живота
Си за осветление и власт над
греха.

Спасителят е наш
Утешител.

Исус е Утешителят.

Няма утешител като
Христос.

Исус идва при нас чрез
своя Дух.

Изучавайте Христовата
молитва в Йоан 17-та глава.

Той е Утешителят.

Сатана се стреми да скрие
от нашия поглед истината,
че Исус е Утешителят.

Църквите умират заради
това.

Духът на Исус е Негови-
ят живот и всички Негови
атрибути.

Той отпечатва собстве-
ния Си характер върху нас.

Това е душата на живота
Му.

Той е влияние и сила, пре-
махва греха от живота ни.

Духът му е божествена
сила, която ни позволява да
преодолеем злото.

Само Духът може да ни
очисти от греха.

Само Христос може да ни
даде възможност да се съ-
противяваме на греха.

Силата да се противопос-
тавяме на всяко зло.

Силата да се побеждава,
както победил Исус.

Тази трета личност е
единственият начин, да се
устои на греха и той да бъде
преодолян.

Неговата благодат един-
ствено може да ни даде сила
за съпротива.

Пребиваването на Хрис-
тос в сърцата ни е единстве-
ната защита срещу злото.

Това е силата на Бог в

Исус.

Най-висшето влияние във Вселената, произлизащо от Източника на всяка сила.

Светият Дух оформя: Христос извършва оформянето – същото нещо!

Исус живеел съвършен, безгрешен живот в напълно човешко тяло „по подобие на греховна плът“ (Римл. 8:3), защото Неговият Отец обитавал в Него, и Той, в Своя Отец. Той е нашият велик Пример. Той иска да живее в нас и да ни даде сила да се съпротивяваме на греха, точно както Неговият Отец живеел в Него и Му дал сила да победи дявола. Ние трябва да разбираме това. Небето иска да ни изпълни с цялата пълнота на Бога.

Това е илюстрирано на горната диаграма. Вечният Отец е великият Източник на цялата сила, доброта и любов. От Него излязъл Божият Син, който създал всичко и изявил характера на Отец пред всичките Му създадени същества. В резултат Синът има цялата сила, цялата мъдрост, цялото знание, същия характер, същия Дух като Своя Баща.

www.maranathamedia.bg

ТЕОС

„Христос минава незабелязано по улиците ни. С вести за милост Той идва в домовете ни. Той очаква всички, които се стремят да служат в Негово име, за да им сътрудничи. Той е сред нас, за да лекува и да благославя, ако Го приемем.“
Служба на здравето, Гл. 6, Параграф 49.

„Помнете, че Исус е до вас, където и да отидете, отбелязва вашите действия и слуша думите ви. Ще се засрамите, когато чуете гласа Му да ви говори, знаейки, че Той чува разговора ви?“ Е. Г. Уайт, Младежки инструктор, 4-ти февруари 1897, Параграф 3.

„Господ Исус, който стои до колпортьора, ходи с него и е главният работник. Ако разпознаем Христос като Този, който е с нас, за да подготвя пътя, Светият Дух от страната ни ще внушава по точните начини.“ Е. Г. Уайт, Службата на колпортьора, стр. 107.

ВИТКАТА ЗА РОДЕНИЯ

5 ЧАСТ